

DE BEDROGEN BEDRIEGER

Bezetting:

(4 dames - 3 heren)

DON : 55

MAGGIE : 50, zijn vrouw

GILBERT : 45, zijn vriend

SOFIE : 25, zijn dochter

RAF : 30, zijn schoonzoon

TANTE HORTENS : 48, zijn schoonzus

NIKITA : 25, animeermeisje

-De mogelijkheid bestaat om Nikita (verkleed als aap) in twee taferelen te vervangen door een andere persoon van ongeveer dezelfde omvang en dezelfde grootte.

Decor:

Woonkamer. Links van voor naar achter: Deur naar hal, aanzet van trap (met leuning) naar de slaapkamers op de eerste etage, deur naar keuken. Fond links of rechts is er een raam voorzien dat uitzicht geeft op de boomgaard. Bij het raam hangt een koord en als men daar aan trekt veroorzaakt dat een knallend geluid in de boomgaard.

Links staat een tafel plus stoelen, rechts staat een kleine salon. Aan de ramen zijn overgordijnen voorzien. Verder staan in de kamer verscheidene willekeurige maar antieke accessoires waaronder enkele dure kandelaars, schilderijen, een kapstok, enkele vazen, een wandklok, een stolp, etc.

De combinatie van deze waardevolle erfstukken met daar tegenover een moderne meubilering botst met elke smaak en vormt daardoor een teleurstellend geheel. Het is duidelijk merkbaar dat de bewoners worstelen met hun identiteit.

Ergens in de hoek van de kamer staat een moderne schommelstoel.

Noot:

Het is aan te bevelen voor een apenpak te kiezen dat erg lijkt op een gorilla.

EERSTE TAFEREEL

DAG ÉÉN, NAMIDDAG

(Maggie stoft af. Don komt van de keuken met een krant. Aan zijn troosteloze blik kunnen we duidelijk merken dat hij geplaagd zit door tandpijn. Alvorens hij zich in de zetel laat zakken trekt hij met een korte beweging aan het koordje bij het raam. Op de achtergrond volgt een luide knal. Maggie schrikt zich te pletter en stoot daardoor bijna een accessoire omver)

MAGGIE: (zucht met een blik naar Don, dan tandenknarsend) Waarom doet gij dat?

DON: Om de spreeuwen uit mijnen boomgaard te jagen, dat weet ge toch.

MAGGIE: Zeg dat dan in 't vervolg als ge aan dat koordje gaat trekken. Ik denk elke keer dat de zoldering naar beneden komt!

DON: Geef toe, Maggie, gij verschiet ook rap hé.

MAGGIE: Kunt ge niet gewoon naar buiten gaan en in uw handen klappen om die spreeuwen weg te jagen?

DON: Gij weet zeker niet hoeveel uren werk ik gehad heb om dat kanon van hierbinnen te besturen. Kunt ge nog iets gemakkelijker hebben om spreeuwen uit uwen boomgaard te verjagen? Gij moest fier zijn op uwe vent omdat 'm zoiets kan ontwerpen.

MAGGIE: Fier...? Ikke...? Daar se! (maakt een wegwerpgebaar)

(Don slaat de krant dicht en voelt aan zijn zere tand)

DON: Waar liggen de aspirinekes, Maggie?

MAGGIE: Wat scheelt er nu weer?

DON: Ik zit met tandpijn.

MAGGIE: Ge zijt nog geen acht dagen met vervroegd pensioen en ge mankeert al vanalles. Wat staat me nog allemaal te wachten...?

DON: Dat ligt aan onze schoonzoon. 't Is den eerste keer dat ik bij hem nen tand heb laten trekken en 't is al koekenbak. Waar heb ik zo'n schoonzoon aan verdiend?

MAGGIE: Rafke doet z'n best. En vergeet niet dat hij maar nen beginnende tandarts is. Hij moet alles nog uitproberen.

DON: Dus hij gebruikt mij dan als proefkonijn?

MAGGIE: 't Moet iemand doen, hé Don.

DON: Ik begrijp niet wat ons Sofie in zo'n tandarts gezien heeft.

MAGGIE: Dat is liefde. (plagend) Maar daar kent gij niks van!

DON: Wij zijn toch ook al 35 jaar getrouwd.

MAGGIE: Dat is 35 jaar teveel!

DON: Zijt gij niet meer content met mij?

MAGGIE: Dat heb ik niet gezegd. Maar zoals gij u gedraagt sinds dat ge met pensioen zijt... "Ik heb tandpijn, Maggie. Ik heb 't in mijne rug, Maggie. Mijn rechterbeen slaapt, Maggie" ...! Zo hou ik dat hier geen half jaar vol. Ge doet precies of gij zijt van chocolat.

DON: (speels treiterend) Snoep dan eens ne keer meer van mij hé. Ik kan direct een plaats aanwijzen waar ge direct moogt beginnen.

MAGGIE: (gooit het van zich af) Ja, dat weet ik. Dat spelleke draait ook al maanden onder nul. In de boekskes schrijven ze dat 't leven pas begint met uw pensioen. Ik heb daar een heel ander gedacht over. Gij zijt alleen nog maar goed om in uwe zetel te liggen.

DON: (vervolgt) En om de spreeuwen uit mijn boomgaard te jagen hé! (trekt aan het koordje en SCHIET)

MAGGIE: (schrikt weer, dan dreigend boos) Nu moet ge dat nog eens ene keer proberen achter mijne rug te doen, dan zult ge hier eens wat beleven...!

DON: (ad krant) Mag ik nu mijn gazet lezen?

MAGGIE: Waarom zoudt ge dat niet mogen?

DON: Misschien kunt ge daar ook niet tegen!

MAGGIE: (kijkt op de klok) Moet gij nog niet vertrekken?

DON: Ik heb nog tijd zat.

MAGGIE: Meneer mag vandaag nen afscheidspremie van één miljoen gaan halen bij zijnen baas en dat zit hier maar te zitten. Ge moest al weg zijn!

DON: Denkt ge dat dat miljoen gaat lopen misschien?

MAGGIE: Iets dat ge krijgt moogt ge niet laten koud worden. Ge trekt uwe plastron toch aan?

DON: Ze moeten mij maar nemen zoals ik ben.

MAGGIE: Ge gaat 't nooit leren, Don.

DON: (als z'n oog op de nieuwe schommelstoel valt) Wat is dat?

MAGGIE: Ne schommelstoel, ziet ge dat niet.

DON: Sinds wanneer staat die daar?

MAGGIE: Sinds gisteren. Maar zoiets ziet gij niet. Ge zijt er al zes keer tegen gelopen, maar eens tegen z'n vrouwe zeggen dat 't iets schoon is..., vergeet 't. Ne vent denkt alleen maar aan z'n eigen. Als z'n kleren maar gewassen en gestreken zijn dan is 't goed.

DON: (duwt tegen de schommelstoel en zet die in beweging) Waar is dat goed voor? Om rap zat te worden? (maakt voor- en achterwaartse beweging) Of tegen dat er storm op zee is...?

MAGGIE: Gij kent niks van decoratie.

(Don laat zich tijdens een onbewaakt moment in de schommelstoel vallen en wil beginnen schommelen)

MAGGIE: (luid) Niet doen...!

DON: Waarom niet?

MAGGIE: (luider) Niet doen...! En kom als den bliksem uit die schommelstoel...!

DON: (komt uit de schommelstoel) Is dat ook weer iets dat alleen maar dient om mee te pronken, zoals al de rest hier binnen?

MAGGIE: De meeste accessoirkes die hier binnen staan zijn erfstukken van mijn ouders en van mijn grootouders. Ge moest eens weten hoeveel die waard zijn. 't Is allemaal zilver en goud. (wijst een kandelaar aan) Dit 125.000 frank. (ad schilderij) Dat schilderij 275.000 frank. Die oude wandklok 150.000 frank. En dan zwijg ik nog over die stolp, dat antieke stoeleke daar, die relikwie, die...

DON: (onderbreekt) Allemaal ouwe rommel...! Ik geloof er niks van!

MAGGIE: Oh nee? Ik heb dat allemaal laten schatten bij nen antiquair.

DON: Ge moet die oude pispot van mijn overgrootvader ook eens laten schatten. Naar 't schijnt heeft Napoleon daar nog opgezeten. Wat zou die wel niet waard zijn?

MAGGIE: (voelt dat Don geen interesse toont) Ge gaat toch zo niet rond mijne kop blijven zagen van 's morgens tot 's avonds, hé Don...? Dan hoefde ge voor mij niet met vervroegd pensioen te gaan.

DON: Ik ben heel blij dat ik vanaf nu altijd thuis ben.

MAGGIE: Zoek dan nen hobby of zoiets, maar zit daar niet te niksen en te kniezen.

DON: Ik ga vanaf nu profiteren van 't leven. Wacht maar tot ik ga knutselen, petanquen, op reis gaan, fietsen met mijne vriend Gilbert, pompoenen kweken gelijk de Gilbert en...

MAGGIE: (vervolgt) ...en drinken gelijk de Gilbert zeker?

DON: Drinkt die...? Da's het eerste dat ik hoor!

MAGGIE: Vergeet niet dat hier nog nen open haard moet komen hé!

DON: Dat staat ook in mijnen agenda.

MAGGIE: Hebt ge nu al eens aan de Gilbert gevraagd wanneer hij tijd heeft om de open haard hier te metsen?

DON: Maar ja.

MAGGIE: En wanneer kan 'm beginnen?

DON: Hij had de eerst volgende weken genen tijd.

MAGGIE: Genen tijd...? Hoe kan dat? Die is toch op de ziekenkas.

DON: (staat weer bij de koord) Verschiet niet hé want ik ga schieten! (trekt aan de koord en SCHIET) Die smerige spreeuwen eten al mijn kriecken op!

MAGGIE: Die beesten moeten ook leven.

DON: Dan moeten ze gaan dineren in nen andere boomgaard maar niet in de mijne! Als ze 69 frank de kilo betalen dan mogen ze heel mijnen boomgaard leegeten.

MAGGIE: (zet zich fond centraal tegen de muur) Hier moet 'm komen!

DON: Wàt moet daar komen...?

MAGGIE: Mijnen open haard natuurlijk.

DON: Zouden we dat wel doen, Maggie? Al die rompslomp, al het meubilair versjouwen, stof, stenen, stank, die meubels weer terug op hun plaats zetten...! En dan hebben we nog geen hout om te stoken in uwen open haard.

MAGGIE: Ge kunt toch bomen kopen.

DON: Wie gaat die in klompen zagen?

MAGGIE: Gij natuurlijk! Gelijk gij kunt zagen...!

DON: Kunnen we niet gewoon wachten tot volgend jaar met die open haard?

MAGGIE: Ik wacht al zes jaar, Don!

(Don laat zich weer in de zetel vallen en begint de krant te lezen. Maggie plaagt hem door de krant dicht te slaan)

DON: (verbaasd) Wat gaan we nu krijgen...?

MAGGIE: Niks.

DON: Waarom plaagt ge mij dan?

MAGGIE: Zomaar, omdat ik dat graag doe.

(Maggie zet zich liefjes op zijn schoot, legt de arm rond zijn schouder en begint tot vervelens toe met een van zijn oren te friemelen)

DON: Waarom doet gij dat?

MAGGIE: Omdat ik u graag zie.

DON: Moet ge daarvoor in mijn oor peuteren?

MAGGIE: (streelt met een vinger speels door zijn haren, dan liefjes) Heeft mijn Donneke er al eens over nagedacht wat wij met dat miljoen gaan doen?

DON: Ik dacht dat gij dat op de bank ging zetten.

MAGGIE: Neenee, 't wordt tijd dat wij 't er eens van gaan pakken.

DON: Gaan uw ogen eindelijk open, ja?

MAGGIE: We kunnen er ne caravan van kopen, ne zeilboot, een veranda...

DON: (vervolgt) ...ne chalet in de ardennen, ne visvijver...

MAGGIE: (vervolgt) ...zodat ons kleinkinderen daar kunnen gaan vissen.

DON: (veert recht) Hier komen geen kleinkinderen, Maggie.

MAGGIE: Jawel, maar ge moet tegen 't wachten kunnen.

DON: Als ge op twee jaar nog niks kunt forceren dan moet die mislukte tandarts maar eens voor de spiegel gaan staan en nakijken of zijn boormachien wel werkt.

MAGGIE: (berispent) Nu overdrijft ge toch, hé Don...!

DON: Hare vent zal toch gene verkeerde zijn zeker?

MAGGIE: Hoe durft ge zoiets te vermoeden!

DON: Ik weet één ding, ons Sofie is met de verkeerde getrouwd.

MAGGIE: Dat is niet waar. Raf is de slechtste nog niet.

DON: Raf is ne kluns! Ik heb nooit begrepen waarom de ouders niet zelf hun schoonzoon mogen uitkiezen?

MAGGIE: Een geluk voor u want mijn moeder zag u ook liever vanachter dan vanvoor!

DON: Soms denk ik dat uw moeder gereïncarneerd is in een spreekwoord! (trekt aan de koord en SCHIET)

(Sofie en Raf komen binnen. Raf lijkt gewond aan z'n vinger. Er is een overdreven dik verband rondgedraaid)

SOFIE: Dag Make, dag Pake. (kusje)

RAF: Dag Make. (geeft Maggie een wangkusje) Dag Pake... (wil dat ook bij Don doen maar die weigert)

DON: (tot Sofie, ad gewonde vinger van Raf) Heeft 'm weer met zijne vinger ergens gezeten waar dat 'm niks vergeten was?

MAGGIE: (inspecteert de hand van Raf) Amaai, die vinger is dik! Hoe komt dat?

SOFIE: Daar heeft weer ne patiënt in zijne vinger gebeten! Dat is den derde al dit jaar.

RAF: En 't was deze keer niet mijn schuld hé. Ik vroeg de patiënt gewoon om de mond verder open te doen... en hij deed 'm potverdekke dicht!

SOFIE: Waarom hebt gij uw zondags overhemd aan, Pa? Gaat ge op stap?

MAGGIE: Hij moet zijnen afscheidspremie gaan halen bij zijnen baas.

SOFIE: En is 't de moeite?

MAGGIE: Eén miljoen!

SOFIE: Amaai, zoveel.

DON: Da's nog veel te weinig voor 35 jaar trouwe dienst als puntlasser.

RAF: Wat gaat ge met dat miljoen doen? Bij die ander steken?

DON: Denk niet dat ge daar al aan zit hé...!

(Raf heeft ondertussen de doos koekjes uit de kast gehaald en snoept er veelvuldig van)

RAF: Dat geld zal later allemaal voor ons kindjes zijn.

DON: (ad Raf) Hoor dat aan...! Kindjes, zegt die. (tot Raf) Waar gaat ge die kopen, in de GB...?

SOFIE: (berispand) Pa, ge weet dat we ons best doen.

DON: Gij wel, Sofieke. (met draconische blik naar Raf) Maar om kinnekes te kopen moet ge spijtig genoeg met twee zijn.

MAGGIE: We zullen een goei afspraak maken, vanaf het moment dat ons Sofie zwanger is krijgen ze van ons ne kasbon.

DON: Zijt gij op uwe kop gevallen, Maggie!

MAGGIE: We moeten hen toch aanmoedigen.

DON: (ad Raf) Dat kunt ge ook door elke dag nen halve kilo springzaad in zijn eten te doen.

RAF: Ge moogt mijn job als tandarts niet onderschatten.

SOFIE: Raf heeft gelijk, Pa.

DON: Is dat nen tandarts...? Acht dagen geleden heeft 'm bij mij nen tand getrokken en hij doet nog zeer! Is dat nog normaal? Volgens mij heeft 'm er nog een stuk tand laten inzitten.

RAF: Dat kan niet!

DON: (draaft maar door) Verschiet gij ervan dat er elke dag zo weinig patiënten in zijn wachtkamer zitten? Ik niet! Nooit kom ik daar nog binnen! De volgende keer trek ik mijnen tand zelf. Ik verbind mijnen tand met een koord aan ne kassei en ik smijt hem van de brug.

SOFIE: Dan zult ge pas echt weten hoe zeer dat 't doet.

DON: En nu niet zeker! (ad Raf) Hij trok mij nen halve meter uit mijne stoel met zijn tang!

RAF: (met de mond vol koekjes) Elke beginnende tandarts heeft daarmee te kampen. Het duurt even eer hij het vertrouwen van de patiënten gewonnen heeft.

DON: (behoedt zich voor rondvliegende koekjes) Pak eens ne paraplu, Maggie!

MAGGIE: Waarvoor?

DON: Omdat 't hier koekskes regent!

SOFIE: Ge moet de Raf niet zo aanvallen, Pa. Hij geraakt nog opgezadeld met een minderwaardigheidscomplex. Zijn handen trillen nu al als hij aan u denkt. En dat is plezant voor nen tandarts met trillende handen moeten werken...!

DON: Misschien krijgt 'm dan de tanden helemaal eruit getrokken. Trouwens, die trillende handen dat ligt aan dat overdadig snoepen van hem. (tot Raf) Geef mij ook maar eens een koekske!

RAF: Dat is spijtig. De doos is net leeg.

DON: Hebt gij al die koekskes in uw kas geslagen? Gij hebt ne lintworm zeker?

MAGGIE: (tot Raf) Daar staat nog pudding in de keuken.

DON: (als Raf richting keuken gaat) Eet er maar veel van dan kunnen we u wellicht slachten tegen Kerstmis.

(Raf af naar keuken)

DON: (tot Sofie) Hebt gij uwe vent al eens laten onderzoeken?

SOFIE: Waarom?

DON: Ge moet die eens een beetje afremmen.

SOFIE: Wij zijn oud genoeg om onze plan te trekken, Pa.

DON: Gij wel, maar uwe vent niet...!

(Gilbert komt binnen met twee mantels van bijbelse figuren over z'n arm)

GILBERT: Ne goeiendag allemaal.

DON: Zijt gij de kleren al gaan halen, Gilbert?

GILBERT: Als gij 't niet doet dan moet ik 't wel doen.

(Don houdt een van de mantels voor z'n lichaam en presenteert zich)

DON: Wat vindt ge ervan?

SOFIE: Gaat de processie weer uittrekken?

GILBERT: Aanstaaende zondag.

SOFIE: En ge doet alletwee weer mee zoals elk jaar?

DON: Ja, ik als Judas...

GILBERT: (vervolgt) ...en ik als Lazarus.

DON: (tot Gilbert, ad mantel) Daar zijn precies knopen af!

GILBERT: Dat wou ik net komen vragen. Kan Maggie die knopen daar niet terug aan naaien?

MAGGIE: Ja, daar is Maggie nog goed voor. Zoek ook een vrouw dan kan die dat doen.

GILBERT: Daar gaat niks boven het vrijgezellenleven. Trouwens, ik kan mijn keuze niet vinden.

MAGGIE: Op elk potteke past toch een deksel, zeggen ze.

GILBERT: Ik denk dat mijn dekseltje nog moet gemaakt worden.

DON: (slaat Maggie op haar kontje) En mijn dekseltje is wat uitgezet. Het past niet meer op 't potteke.

MAGGIE: Ja, reklameer maar..., tot binnenkort uw dekseltje op zoek gaat naar een ander potteke! Ge zult dan wel anders zingen.

SOFIE: Wat hoor ik nu, Pake...? Ons Ma heeft klachten...? (dan treiterend) Ik nog niet van de Raf hoor!

DON: (ontwijkt onderwerp, tot Gilbert) Hoelaat trekt de processie uit? (vervolgt ad Sofie) Want als ik naar zone zever moet luisteren...!

GILBERT: Daar is wel één probleem. Het bestuur van de processie heeft unaniem beslist dat Judas en Lazarus dit jaar achteraan in de stoet moeten stappen.

DON: En de reden...?

GILBERT: Wegens slecht gedrag van verleden jaar.

DON: Op wat slaagt dat?

MAGGIE: Hou u niet voor de lompe, Don. Ge waart verleden jaar allebei poepeloerzat.

GILBERT: Naar 't schijnt hebben we verleden jaar Maria Magdalena ondergekotst en dat bleek de vrouw van onze voorzitter te zijn.

SOFIE: (vervolgt tot Don) En gij hebt Jezus pootje gelapt.

DON: Dat kan niet!

SOFIE: Oh nee...? Ik heb 't gezien! Die mens zag nogal af eer 'm van onder dat kruis was. Hij heeft er zeker een blauwe schouder aan overgehouden. Was Mozes hem niet komen helpen dan lag 'm nu misschien nog onder z'n kruis.

GILBERT: Dat was z'n eigen schuld. Hij mag niet voor ons voeten lopen. Al van in 't begin van de stoet was 'm ambetant. En dan zegt 'm nog dat wij meer op twee farizeeërs trokken dan op Judas en Lazarus!

DON: Hij heeft zelfs ne keer met zijn kruis naar mij geslagen! Zo'n splinter in mijn hand!

GILBERT: Da's nog niks, naar mij stak 'm zijn tong uit! Dat kan nu toch niet meer voor ne Jezus hé! Die moet 't voorbeeld geven. Wat moeten de toeschouwers daarvan denken!

MAGGIE: Heel die stoet is een zottekesspel...

SOFIE: (vervolgt) ...en één zatlapperij.

DON: Maar dat de rest van de apostelen 's avonds heel café "De Slappen Uier" kort en klein geslagen heeft omdat 't bier op was, daar zegt het bestuur niks van.

SOFIE: Gij werkt toch aan de gemeente, hé Gilbert?

GILBERT: Ja Sofieke.

SOFIE: Zeggen ze daar niks van omdat gij meeloopt in de stoet? Gij zijt toch op de ziekenkas met uwe slechte rug?

GILBERT: Ik ben Lazarus en Lazarus moet niks anders doen dan drinken...

DON: (vervolgt) ...en zwijgen.

GILBERT: Jaja, maar dat is pas 's anderendaags, hé Don.

MAGGIE: Gij hebt 't enkel in uwe rug als ge moet werken. Ne profiteur zijt gij!

GILBERT: Geloofst ge soms niet dat ik met ne kromme rug zit?

SOFIE: Natuurlijk wel. Uwe rug is geplooid naar de steel van uw spade, krom dus.

GILBERT: Dat is van aan mijn superpompoenen in mijnen hof te werken.

MAGGIE: Zeg liever wanneer dat gij hier die open haard komt metsen?

GILBERT: Wel euh... morgen...

(Don tikt Gilbert stiekem aan en schudt het hoofd geniepig ontkennend)

GILBERT: (herpakt zich tot Maggie) Morgen kan ik niet en overmorgen ook niet.

(Don fluistert stiekem iets in Gilbert z'n oren)

GILBERT: (tot Maggie) We zullen binnen een maand nog eens zien of ik tijd heb.

DON: Kom Gilbert, we gaan ons kleren boven eens passen!

(Don en Gilbert met de mantels af langs trap. Raf komt van keuken met een kom pudding. Hij eet rustig door. Er hangt pudding in zijn mondhoeken)

SOFIE: (cynisch tot Raf) Gaat dat zo'n beetje met uwe zere vinger, jongen?

RAF: Jaja.

SOFIE: Ik moet toch niet helpen?

RAF: Neenee. (presenteert de kom pudding) Ook eens proeven?

SOFIE: Nee, ik zou niet willen dat gij doodgaat van den honger. (iets strenger)
Veeg uwe mond proper! Daar hangt meer aan de buitenkant dan aan den binnenkant!

MAGGIE: Weet ge al dat tante Hortens morgen overkomt van Spanje?

SOFIE: Hoe...?

MAGGIE: Ja, ze blijft hier een paar dagen logeren. Gij en Raf zou haar morgenvroeg om negen uur moeten gaan afhalen in Zaventem.

SOFIE: (wendt zich tot Raf) Gaat dat, jongen? Of hebt gij morgen voormiddag visite?

RAF: Ja, maar alleen op afspraak. En die zijn er niet gemaakt. Dus, ik heb tijd.

MAGGIE: Ik vraag me eigenlijk ook wel af waarom Raf zo weinig patiënten heeft.

RAF: Ik zeg 't toch, de patiënten vertrouwen mij nog niet helemaal.

MAGGIE: Waaraan zou dat kunnen liggen? Ge stelt toch geen verkeerde diagnose?

RAF: Ik denk van niet. Ik heb al wel eens ne verkeerde tand getrokken en ik heb al eens de helft van een kaaksbeen mee uitgetrokken, maar dat wil nog niet zeggen dat ik mijn werk niet graag doe.

SOFIE: Verleden week is hij in ne patiënt zijne mond aan 't boren...

RAF: (vervolgt) ...en na 5 minuten ontdek ik dat ik in zijn neus zat...! Was me dat verschieten zèg...!

SOFIE: Raf kan zich moeilijk concentreren, Ma. Hij zit altijd door het raam naar buiten te kijken als 'm aan ne patiënt bezig is.

MAGGIE: Als ik zo'n dingen hoor over nen tandarts dan durf ik daar ook niet meer binnengaan.

SOFIE: Volgens mij maakt elke beginnende tandarts zoiets mee. Men moet leren met scha en schande.

RAF: Juist Sofieke, ge moet daar stillekes inkomen.

SOFIE: Zeg Ma, wat komt tante Hortens hier doen?

MAGGIE: Haar couponnekes laten knippen in Luxemburg. En als ze dan toch hier is dan kan ze het pensioen van onze Pa meevieren.

RAF: Gaan we feesten? Wat staat er op het menu? (zit ondertussen te prutsen aan het koordje bij het raam)

SOFIE: Die denkt toch maar alleen aan eten hé!

MAGGIE: Gezonde gasten die goed kunnen eten.

SOFIE: Gaat ge dat pensioen van onze Pa nu nog eens vieren? Ik dacht toch dat die van u verleden week al een gouden horloge gekregen had?

MAGGIE: Ja, en daar was 'm heel blij mee.

SOFIE: Weet onze Pa dat tante Hortens komt?

MAGGIE: Nee, en zwijg er maar over want hij is in staat om alle deuren te barricaderen.

RAF: Tussen die twee heeft 't nooit geboterd. Hoe zou dat toch komen?

MAGGIE: Volgens mij ligt dat aan de die (maakt geldgebaar). Hij weet ook dat tante Hortens zo rijk is als 't water diep is.

SOFIE: Hoe komt 't dat die zo rijk is? 't Is toch uw zuster. Ge hebt toch allebei

evenveel geërfd van de bomma en de bompa.

MAGGIE: Daar weet geen kat waarmee tante Hortens allemaal bezig is in Spanje? Naar 't schijnt heeft ze weeral een appartement bijgekocht.

(Plots trekt Raf onbewust aan de koord. Een luide knal weerklinkt. Hij schrikt. Don komt woedend van de trap gestormd, gevolgd door Gilbert)

DON: (autoritair) Wat was dat...?

SOFIE: Ik ben nergens aan geweest!

MAGGIE: Ik ook niet.

DON: (nors tot Raf) En gij...?

RAF: (angstig) Ik euh..., ik heb eens efkes.... aan dat koordje getrokken... (krijgt het nu echt benauwd) ...en euh... dat deed "pa-papa-pang"...!

DON: Gij moet niet aan dat koordje trekken! Gij moet daar afblijven! Of ik zal eens aan uw koordje trekken! We zullen 'ns kijken of dat ook "pang" doet...!

MAGGIE: Zoudt gij nog niet gaan vertrekken, Don?

DON: We moeten ons kleren nog passen.

MAGGIE: Pas die straks en vertrek nu maar!

DON: Gij zit te wachten op dat miljoen zeker?

MAGGIE: Nee, gij doe precies of ge hebt er al 20 op uwe spaarboek staan.

SOFIE: Hoe laat moest ge daar zijn, Pa?

DON: Om half vijf.

SOFIE: Dan hebt ge nog tijd. Op een halfuur zijt ge daar.

DON: We zullen nu wel iets langer moeten rijden want mijn vierde vitesse werkt niet meer.

GILBERT: Dan zijn we misschien rapper met de velo.

DON: En als 't begint te regenen?

SOFIE: In uwen auto wordt ge ook nat, hé Pa.

(Don en Gilbert maken aanstalte om te vertrekken)

MAGGIE: (verwittigt Don) En pas op met zoveel geld op zak hé!

DON: Ge kent me toch, hé Maggie.

MAGGIE: Precies daarom!

DON: We zullen proberen om voor 't donker terug te zijn.

MAGGIE: Dat is u geraden!

(Don trekt zijn jas aan en verlaat samen met Gilbert de woonkamer)

RAF: (tot Maggie) Waarom storten ze die premie niet gewoon op de rekening?

MAGGIE: Dat is al jaren zo, als er ene met pensioen gaat dan mag die ne flinke omslag ontvangen uit de handen van den baas. En dan kunnen ze nog wat leuteren over hoe hard dat ze daar al die jaren wel gewerkt hebben, met wie dat ze ambras gemaakt hebben, wie dat hun opvolger moet worden. Zo komt den baas nog eens iets te weten over zijn werkvolk.

SOFIE: Weet ge wat dat is 35 jaar...! Dat is een heel mensenleven. Als ik in onze Pa z'n plaats was dan ging ik daar toch een goei pint op drinken.

MAGGIE: En wat gaat die doen, denkt ge! Ze maken mij niet wijs dat hij recht naar

huis gaat komen met dat zat varken van ne Gilbert erbij!

(Ondertussen heeft Raf zich achter de rug van Maggie in de schommelstoel gezet. Hij eet rustig verder van de pudding)

SOFIE: Ne nieuwe schommelstoel gekocht, Ma?

MAGGIE: (als haar oog op Raf valt) Ga daar eens rap uit...! Gij weet niet wat die kost zeker!

(Raf veert snel uit de schommelstoel)

RAF: Denkt ge dat die verslijt met daar eens ene keer gaan in te zitten?

MAGGIE: Wat zal 't schelen...! (wrijft met haar vingers over het zitvlak van de schommelstoel en toont die aan Raf) Wat is dat...?

RAF: Pudding. Tiens, hoe kan dat? (kijkt aan onderkant van de kom) Staat er een gat in mijn kom...?

SOFIE: (ad Raf) Ge kunt er nergens mee komen. (sleurt Raf mee bij de hand)

RAF: Pas op voor mijne zere vinger, Sofie! (ad vinger, tot Maggie) Dat is de vinger die ik 's avonds altijd gebruik als we gaan slapen!

MAGGIE: (verwonderd) Waarvoor...?

RAF: Om de grote wijzer van ons klok just te zetten!

(Sofie en Raf gaan er vandoor)

TWEEDE TAFEREEL

DAG TWEE, VOORMIDDAG

(Maggie doorbladert een weekblad en kijkt met tussenpozen nerveus zuchtend op haar horloge. De deurbel rinkelt op een bekend ritme. Maggie gaat openen en keert weer met Sofie, Raf en tante Hortens. Raf draagt een zeer zware valies. Hij heeft duidelijk merkbaar een blauw oog)

MAGGIE: (omhelst tante Hortens amicaal) Dag kleine zusje. Het zal me nog eens deugd doen u een paar dagen te zien. Ge ziet er stralend uit. Hoe gaat 't ermee?

TANTE HORTENS: Heel goed, buiten die artrose in mijne nek. Vergeet niet dat ik elke morgen moet gemasseerd worden in mijne nek hé.

MAGGIE: Dat wil ik graag voor mijn kleine zusje doen. Een goei vlucht gehad?

TANTE HORTENS: Ja, maar daar zat ne vent naast mij in 't vliegtuig die me altijd maar trakteerde. Ik denk dat 'm mij wou versieren.

SOFIE: En u versieren is niet gemakkelijk, hé tante. Ge zijt de grootste mannenhaatster van Spanje.

RAF: Misschien was 't voor uw geld dat ze u wilden versieren!

MAGGIE: (als haar blik op het blauwe oog van Raf valt) Wat hebt gij aan de hand...?

RAF: Mijn hand is genezen. 't Is nu aan mijn oog.

MAGGIE: Dat zie ik ook wel. Wat is daarmee gebeurd?

SOFIE: Gisteravond in zijne praktijk is er ne patiënt verschrikkelijk boos geworden.

MAGGIE: Dat is niet moeilijk als ge in zijn neus zit te boren in plaats van in zijne mond.

RAF: Neenee, ik wou zijnen tand trekken maar de helft van zijn snor zat tussen mijn tang...!

TANTE HORTENS: Is Don niet thuis?

MAGGIE: (aarzelend) Nee, die is... die is wandelen.

SOFIE: Wandelen...? Onze Pa...? Dat doet 'm anders nooit! (wordt aangestoten door Maggie, herpakt zich) Ik bedoel, toch niet als 't regent!

(Tante Hortens monstert het interieur)

TANTE HORTENS: Maggie, wanneer gaat ge uw interieur nu eens fatsoenlijk inrichten? Al die antiek met die moderne dingen dat vloekt toch. Ziet gij dat niet?

MAGGIE: Wacht maar tot na de renovatie.

TANTE HORTENS: Komt er eindelijk beweging in de zaak?

MAGGIE: Ja, er wordt nen open haard gemetst.

TANTE HORTENS: Oeioei..., toch niet door Don...?

MAGGIE: Nee, door zijne vriend Gilbert, die kan dat.

SOFIE: De Gilbert kan alles. Bij ons in de keuken heeft 'm nen toog gemetst.

TANTE HORTENS: Zo'n vent heb ik nodig in Spanje om aan mijn appartementen te werken.

MAGGIE: Ik zou zeggen, pak de Gilbert mee naar Spanje, maar hij is bang van

vrouwen.

RAF: Ik was ook bang van vrouwen, tot ik Sofieke hier tegen kwam.

TANTE HORTENS: En ik ben vies van venten!

MAGGIE: Misschien past ge dan wel uitstekend bij de Gilbert.

RAF: 't Is maar te hopen dat ge dan niet vies van elkander zijt hé.

(Misplaatste grap zo blijkt want hij wordt door de vrouwen autoritair aangekeken)

SOFIE: (ergert zich aan Raf) Die zijn opmerkingen altijd hé...!

TANTE HORTENS: (tot Maggie) We zijn langs het graf van ons ouders gereden. 't Was er proper. Ge verzorgt dat goed, Maggie.

MAGGIE: Gij had me toch geld gegeven om elke week bloemen op hun graf te zetten.

TANTE HORTENS: Zou den Don met mij vandaag naar Luxemburg willen rijden om mijn couponneces te laten knippen?

MAGGIE: Ik vrees dat dit niet zo'n goed idee is. Ge kent den Don hé.

TANTE HORTENS: Ja, den Don en ik zitten niet op dezelfde golflengte.

RAF: Sofie en ik willen voor u ook wel taxi spelen tot in Luxemburg.

TANTE HORTENS: Merci jongen. Gij zijt de slechtste nog niet. (knijpt in zijn wang)

RAF: Pas op voor mijn oog hé...!

TANTE HORTENS: Kunt gij mijn valies naar boven dragen?

(Raf sleurt de zware valies richting trap)

RAF: Wat zit daar in? Die is zo zwaar...! Het half strand van de Costa Del Sol?

TANTE HORTENS: Ik zal u efkes helpen. Ge zult nog veel boterhammekes moeten eten.

SOFIE: Zwijg maar tegen hem over eten! Hij vreet nu al meer op dan hij kan verdienen!

(Raf en tante Hortens gaan met valies af langs de trap)

MAGGIE: Dat is weeral een week hommeles in huis.

SOFIE: Onze Pa moet maar eens een beetje water bij de wijn doen tegenover tante Hortens.

MAGGIE: Ik zal 't hem zeggen... als 'm thuiskomt. (luider) Als 'm nog ooit thuiskomt...!

SOFIE: (verbaasd) Hoe...? Waar is die dan wandelen...?

MAGGIE: Hij is niet wandelen. Hij is nog niet thuis van gisteren!

SOFIE: (met de handen voor haar mond) Zeg dat 't niet waar is!

MAGGIE: Ik had wel een vermoeden dat hij en de Gilbert een pint gingen pakken, maar niet tot 's anderendaags!

SOFIE: Hopelijk gebruikt hij z'n verstand met dat miljoen op zak.

MAGGIE: (wantrouwig) Ik mag er niet aan denken! Kom, we gaan tante Hortens boven helpen uitpakken.

(Sofie en Maggie af langs trap. Don steekt zijn hoofd heel voorzichtig binnen aan de keukendeur)

DON: (stil tot Gilbert die nog in de keuken is) Kom maar door, de kust is vrij...!

(Don en Gilbert komen binnen, met hemd uit hun broek. Ze zien er bewaaid uit en zijn duidelijk dronken)

DON: Hebt gij die taxi betaald, Gilbert?

GILBERT: Ja, en ik heb de chauffeur nog wat drinkgeld gegeven.

DON: Hoeveel?

GILBERT: Wat er nog overschoot van dat miljoen!

DON: Zoveel...?

GILBERT: Allé Don, dat was maar 125 frank!

DON: (krabt in z'n haren) Hoe moet ik dat gaan uitleggen aan ons Maggie? Ik ben zelfs mijn gouden horloge kwijt die ik van ons Maggie verleden week gekregen heb.

GILBERT: Natuurlijk, die horloge hebt ge aan Nikita gegeven.

DON: Welke Nikita...?

GILBERT: De vrouw waar we heel de nacht mee op stap geweest zijn. Weet ge gij daar niks meer van?

DON: Ik dacht dat we naar 't casino gaan gokken waren.

GILBERT: Ja, daar hebben we er 900.000 lappen doorgejaagd en de resterende 100.000..., daar is Nikita mee riebebedie!

DON: En wat hebben we daarvoor in de plaats gekregen?

GILBERT: Weet gij dat echt niet meer, Don?

DON: Daar zijn veel stukken uit mijne film. Het enige wat ik nog weet is dat we met een vrouw in onzen blote flikker in ne jacuzzi zaten.

GILBERT: Wel, dat was met die Nikita. En zij is daarna met ons meegereden naar 't stad waar we de bloemekes hebben buiten gezet. En vanaf dan... weet ik ook niks meer. Tot we deze morgen wakker werden op de stoep van een bordeel. 't Was een prachtige vrouw die Nikita.

DON: Was 't geen zigeunerin of zoiets?

GILBERT: Ze mag zijn wat ze wil, het was een schoon met alles erop en eraan! Alhoewel dat mijn handen meer gewoon zijn door altijd met superpompoenen te werken.

DON: (aarzelend) We hebben toch niet..., we zijn toch niet...?

GILBERT: (vervolgt) Ge bedoelt, van de grond geweest...?

DON: Ja.

GILBERT: (twijfelend) Dat... dat weet ik ook niet meer. 't Zou toch wel eens kunnen waar zijn, Don.

DON: Waarom?

GILBERT: Omdat ik nu mijn onderbroek achterstevoor draag, heb ik gezien!

DON: Dan zullen we toch wel iets gebruikt hebben zeker?

GILBERT: Gebruikt...? Allé Don, we hebben heel de nacht champagne gedronken.

DON: Ik bedoel, ne condoom of zoiets, Gilbert?

GILBERT: Jaja, Nikita had die in haar saccoche zitten. Toen zij er mij eentje gaf dacht ik eerst nog dat het tuttefrut was, tot dat ding tussen mijn tanden bleef

zitten!

DON: Wat moet ik tegen ons Maggie zeggen over dat miljoen dat op is? Ze zal razend zijn.

GILBERT: Vertel haar gewoon dat ge dat geld onderweg zijt kwijt geraakt.

DON: Dat gaat zij nooit geloven.

GILBERT: En wat gaan we met den Billie doen? Ge kunt die toch niet in de keuken laten hé!

DON: Misschien kunnen we hem als afleidingsmaneuver voor ons Maggie gebruiken. Ik zal 'm eens gaan halen.

(Don af naar keuken. Hij keert weer met een gorilla = speler verkleed)

GILBERT: (met schrik) Niet te dicht bij mij met dat beest, hé Don!

DON: Waarom niet?

GILBERT: Van mij moet 'm niet veel hebben? Ge hebt dat onderweg in den taxi wel gezien. Hij zat heel den tijd tegen mijn rechterbeen te rijden.

DON: Zèg Gilbert, hoe komen wij eigenlijk aan die aap...?

GILBERT: Ik zou 't niet weten. Volgens mij is die gewoon met ons meegekomen.

DON: Kan ik dat zó gaan vertellen tegen ons Maggie? Die zal daar nogal eens mee lachen.

(De nerveuze aap begint tegen het been van Gilbert te rijden)

GILBERT: (in lichte paniek) Hier se, hij begint weeral...!

DON: Ge moogt dat niet toelaten, Gilbert.

GILBERT: Da's rap gezegd. Waarom doet 'm dat bij u niet? Waarom altijd bij mij?

DON: Den Billie zal u graag zien hé.

(Ze horen boven aan de trap gestommel)

DON: (fluisterend) Pssst..., daar is volk...!

GILBERT: Wat nu met den Billie...?

DON: We verstoppen 'm in de hal.

(Ze stoppen de aap in de hal en vergrendelen de deur)

DON: (bevelend tot Gilbert) En u serieus houden hé! En zeker niet lachen!

GILBERT: Nee, 't zal tegen ons goesting geweest zijn met die Nikita. Ik wil er direct opnieuw...

DON: (onderbreekt fluisterend) Pssst..., houdt uwe snater!

(Maggie, Sofie, Raf en tante Hortens komen van de trap. Don en Gilbert trachten zich ernstig te houden maar dat lukt niet. Don zwijmelt beneveld en Gilbert wordt plots geplaagd door de hik)

MAGGIE: (stil tot Sofie als ze de dronken Don merkt) Daar se, 't is weer van dàt...!
Zo zat als ne Zwitser, allebei...!

SOFIE: (stil) Ge moet gewoon doen of ge hen niet ziet staan, Ma.

(Maggie en Sofie lopen enkele keren langs Don en Gilbert, maar zeggen niks)

DON: (met elleboogstootje tot Gilbert) Precies dat die ons niet zien staan...!

GILBERT: Misschien zijn wij onzichtbaar geworden.

DON: Dat zullen we direct weten.

(Don gaat tot vóór Maggie staan en trekt een heel belachelijke blik. Als antwoord krijgt hij een tik tegen z'n wang)

DON: (tot Gilbert) We zijn niet onzichtbaar, Gilbert.

MAGGIE: (plots furieus luid en boos) Zatte varkens...!

GILBERT: Het ijs is gebroken, Don.

DON: (tot Maggie, ad tante) Wat doet dat serpent hier?

MAGGIE: Dat is tante Hortens, of ziet ge dat ook al niet meer, zatte fles?

TANTE HORTENS: (tot Maggie) Is Don aan den drank? Zo vroeg op de morgen en al zat.

MAGGIE: Drinken doet 'm anders nooit.

SOFIE: (bij zichzelf) Nee, maar drie keren in de week.

TANTE HORTENS: (tot Don) Kunt gij vandaag met mij naar Luxemburg rijden?

DON: (kordaat) Niks van!

TANTE HORTENS: (tot Sofie) Verstaat ge nu waarom ik nooit getrouwd ben? Stel u voor dat ik met zoiets in mijn appartement zat opgescheept. Na drie dagen gooide ik die van boven naar beneden!

SOFIE: (tikt Don aan) Nu hebt ge geen tandpijn meer zeker?

DON: Zeg tegen uwe tandarts dat hij een sulleke is!

RAF: Al wat ge zegt zijt ge zelf!

DON: (ad blauwe oog van Raf) Daar se...! Hebt ge uw oog laten schilderen?

GILBERT: Nu kan hij zondag ook meegaan in de processie...

DON: (vervolgt lachend) ...ja, als den hond van Pontius Pilatus, haha.

SOFIE: Plezant ne mens uitlachen hé.

MAGGIE: (tot Don) Waar hebt gij vannacht gezeten?

GILBERT: Overal.

DON: (herhaalt tot Maggie) Overal.

MAGGIE: Waart ge alleen?

GILBERT: (verspreekt zich) Nee, we waren met Ni... (wordt aangetikt door Don, vervolgt dan) ...met Nick.

MAGGIE: En wie is die Nick?

GILBERT: Nen oude vriend van den Don.

DON: (herhaalt tot Maggie) Nen oude vriend van den Don. (herpakt zich) Van mij!

(Don trekt aan het koordje en SCHIET. Tante Hortens schrikt hevig)

DON: (pesterig) Zoiets hebben ze in Spanje nog niet hé. Hier wel. Luister maar eens. (SCHIET nog enkele keren)

GILBERT: (met z'n handen aan z'n oren) Don, pas op, mijne kop gaat barsten!

TANTE HORTENS: Uwe kop moest in 1000 stukken uiteen springen! (wil naar de

hal maar de deur is vergrendeld) Waarom is die deur vast?

DON: Die zal weer eens blokkeren zeker.

TANTE HORTENS: (tot Sofie) Ik wacht wel in den auto. En ik wil binnen een uur in Luxemburg zijn hé! (af langs keuken)

MAGGIE: (tot Sofie) Ik zal met tante Hortens wel naar Luxemburg rijden.

DON: Dat gaat niet.

MAGGIE: Waarom niet?

DON: Mijnen auto staat nog in 't stad.

MAGGIE: Hoe komt dat?

GILBERT: We konden 'm niet meer terugvinden.

DON: We zijn met den taxi naar huis gekomen.

MAGGIE: Hoe komt die auto dan terug thuis?

DON: Kan ons Sofie die niet gaan halen? Hij moet ergens aan de statie geparkeerd staan.

SOFIE: Daar denk ik nog niet aan!

DON: Let een beetje op uw woorden hé!

SOFIE: (denigrerend) Zie ze daar staan, Judas en Lazarus...!

(Gilbert hikt)

SOFIE: Kom Raf. Wij vertrekken met tante Hortens.

(Sofie en Raf gaan er vandoor langs de keuken)

MAGGIE: Don...?

DON: Ja Maggieke.

MAGGIE: Waar is dat geld?

DON: Welke geld, zoeteke?

MAGGIE: Dat miljoen...?

DON: (ontwijkt onderwerp) Nu krijg ik weer plots hevige tandpijn...!

MAGGIE: (iets luider) Waar is dat geld, Don...?

DON: Ja, waar is dat geld eigenlijk? (kijkt naar Gilbert)

GILBERT: Ik heb 't niet, hé Don.

MAGGIE: (furieus luid) Waar is dat geld...?

DON: Dat heb ik niet meegekregen, zoeteke.

MAGGIE: Waarom niet?

DON: Dat gingen ze rechtstreeks op de bank storten.

MAGGIE: Wanneer staat dat dan op de rekening?

DON: Dat kan soms lang duren want die van de bank zijn niet van de rapste.

MAGGIE: Waarom zeggen ze dan dat ge die premie ter plaatse moet gaan afhalen?

GILBERT: Den Don heeft nog wel een andere verrassing voor u!

DON: Oh ja...?

GILBERT: (fluisterend tot Don) Den Billie...!

DON: Ja, da's ook waar. Speciaal voor u gekocht.

MAGGIE: Het zal wat zijn. Waar is die verrassing?

DON: Oogjes toe, Maggie...!

(Maggie sluit haar ogen. Gilbert haalt de aap uit de hal en gaat ermee tot vóór Maggie staan)

DON: Oogjes open, Maggie...!

(Maggie opent haar ogen. Bij het zien van de aap schrikt ze. Ze laat een kreet waardoor de aap ook schrikt en door heel de kamer begint te stormen)

GILBERT: Ge moogt 'm niet doen verschieten, hé Maggie!

DON: Hij heet Billie.

(De aap kruipt nerveus op stoelen, tafel en kasten)

MAGGIE: (met de handen in het haar) Ooooh..., niet op mijn dure meubels...!

(De aap trekt aan de koord en SCHIET)

MAGGIE: (roept) Houdt die aap in bedwang! Hij breekt heel ons huis af!

DON: Hij kan alleen gekalmeerd worden met bananen.

MAGGIE: Haal die dan snel in de keuken!

DON: Gilbert, haal eens wat bananen in de keuken!

(Gilbert af naar de keuken)

DON: (tot aap) Billie af...! (luider) Billie af, zeg ik...!

MAGGIE: Hij gehoorzaamt al zo goed als gij.

(Gilbert komt terug van de keuken met een tros bananen)

GILBERT: Zou ik 'm niet beter een pompoen geven?

DON: Maak dat ge hier zijt met die bananen!

GILBERT: (presenteert de aap een banaan, dan op rijm) Chiquita banana...! (met gebaartje van eten) Hmmm, lekki lekki...!

(Maar de aap weigert elke medewerking)

GILBERT: (tot Maggie) Hij wilt misschien liever bananen van den Aldi!

(De aap trekt plotseling de hele tros bananen uit de handen van Gilbert en eet er eentje op)

MAGGIE: Hij bijt toch niet...?

GILBERT: Hij moet bijten, hé Maggie, hoe kan 'm anders van zijn bananen eten.

MAGGIE: Ik bedoel, hij is toch niet gevaarlijk?

DON: Dat kunnen we niet garanderen.

(De aap gooit de rest van de bananen in het publiek en springt wild om zich heen)

MAGGIE: (brult luidruchtig) Houdt die aap tegen! Ge moet mijn behangpapier eens bekijken...!

DON: (kalmeert Maggie) Die aap doet alleen wat hem wordt voorgedaan.

MAGGIE: Wel, doe dan iets...!

DON: Gilbert, doe iets...!

GILBERT: Wat moet ik doen?

DON: Da's eender.

(Gilbert maakt enkele Bean-achtige bewegingen)

DON: Is dat alles wat gij kunt? Speel dan uwe Lazarus na!

MAGGIE: (ad Gilbert) Dat moet 'm niet meer doen, dat is 'm zo al!

(Plots wordt de aap handtastelijk bij Maggie)

GILBERT: Amaai, waar gaat 'm nu aan beginnen, Don? Zijn vierde vitesse werkt precies beter dan die van u...!

DON: (wijst bevelend naar de salon) Billie erop...!

GILBERT: (tot aap) Hij bedoelt, eraf...! (tot Don) Hij zit er al op!

DON: (vermanend) Wilt gij uwe smikkel eens efkes houden! Of ik zal 'm seffens eens op u zetten!

GILBERT: Hij doet al den hele tijd niks anders dan tegen mijn been rijden! Bezie mijn knie hoe die al opgezwollen is!

(Maggie kan zich bevrijden)

MAGGIE: (tot Don) Zijt gij dan ook handtastelijk geweest bij een andere vrouw?

DON: Waarom?

MAGGIE: Ge zegt toch dat die aap iedereen achterna doet.

GILBERT: Ge bedoelt naäpen...?

DON: Gilbert, zet u hier eens efkes in de zetel!

GILBERT: Waarom?

DON: Zet u en zwijg, of ik stop seffens een banaan in uw oren!

GILBERT: (wijst z'n rechteroor aan) Pak dan deze want aan die andere heb ik de dikoor gehad.

DON: (luid) Zwijg...! En durf niet meer bewegen hé...!

(Gilbert zet zich in de zetel. Als hij een keertje hikt slaat hij de hand voor zijn mond)

GILBERT: Sorry, dat was mijn loodgieterij...!

DON: (tikt een plaats aan dichtbij Gilbert, dan braafjes tot aap) Kom Billie, gij moet bij de Gilbert gaan zitten!

GILBERT: Lap, ik heb 't weeral zitten! (tot Don) Gij betaalt de suikerbonen als er iets van komt hé...!

(De aap zet zich naast Gilbert)

MAGGIE: En wat nu...?

DON: Let maar eens op!

(Don speelt de aap voor dat hij Gilbert moet vlooien op z'n kop. De aap neemt dit voorbeeld over)

DON: (tot Maggie) Allé, nu zijn we efkes gerust.

GILBERT: Ik blijf hier zo niet den hele tijd zitten hé!

DON: Dat is de enigste manier om hem te kalmeren.

GILBERT: (ad aap) Okee, maar seffens begin ik bij hem hé...!

DON: Gilbert, zwijg! Ge zit onder de vlooiën.

(Maggie zet zich aan tafel)

MAGGIE: (tot Don) Hoe zijt gij aan die aap gekomen?

DON: (bij zichzelf) Als ik dat eens wist.

GILBERT: Plots zat die bij ons in den taxi.

MAGGIE: Hoe kan dat...?

DON: Volgens mij moet die ons gevolgd zijn.

MAGGIE: Ge zijt toch niet in den dierentuïn geweest?

GILBERT: Nee, waar wij geweest zijn daar zaten geen dieren.

(Plots snelt de aap de trap op en laat zich vervolgens langs de trapleuning weer naar beneden glijden. Hij herhaalt dit enkele keren onder volgend gesprek en blijft dan boven)

MAGGIE: Ik wil die aap buiten...!

DON: Wilt gij 'm niet, Gilbert?

GILBERT: Nee. Als die aan mijn superpompoenen begint te peuzelen dan zijn mijn scheuten voor volgend jaar verloren.

MAGGIE: Wie weet, welke ziektes brengt dat beest hier binnen? En als 't dan nog een klein aapke was dan zou ik nog twijfelen, maar dit is ne gorilla van meer dan 100 kilo.

DON: (smekend) Allé toe, Maggie. Laat dat beestje hierblijven. Ge hebt verleden week nog gezegd dat ge graag een huisdier zou hebben nu dat ik met pensioen ben.

MAGGIE: Nen hond of een kat of ne kanarie, maar genen aap...!

DON: Ik stel voor dat we er nen dag over nadenken.

GILBERT: Als die aap dat hier een beetje gewoon is dan kan dat nog hard meevallen.

(Don wil naar boven langs de trap)

MAGGIE: (zet zich demonstratief voor de trap) Wat gaat gij doen...?

DON: Slapen. Ik zie scheel van de vak.

MAGGIE: Ge hebt de kans gehad om te slapen vannacht, maar meneer ging liever de grote Jan uithangen ergens aan den toog. Gij gaat NIET slapen! Ik heb

nog nen hoop werk voor u.
DON: Wat moet ik dan doen?

MAGGIE: Patatten schillen, selder kuisen, en den afwas van gisteravond staat er ook nog.

(Plots schuift de aap weer van de trapleuning. Hij draagt het overdreven groot ondergoed van tante Hortens)

GILBERT: Zie daar, den Billie past uw kleren al, Maggie!

MAGGIE: Nee, dat is de combinaison van tante Hortens.

DON: Dat vermoeden had ik al. (ad ondergoed) Da's meer de achterstevan van een slagschip!

(De aap begint weer tegen het been van Gilbert te rijden)

GILBERT: Hier se, ik heb weer prijs...!

DON: Volgens mij heeft den Billie toch iets in u gezien.

MAGGIE: Zeg tegen uwen aap dat 'm de combinaison van tante Hortens als den bliksem uittrekt of anders zal IK eens kwaad worden...!

DON: (tot aap, wijst Maggie aan en slaat stoer op z'n borst) Grrrrr...!

(De aap heeft duidelijk schrik van Maggie. Hij trekt het ondergoed uit, gooit dat naar Gilbert en vlucht vierklauwens naar de keuken)

DON: Hij heeft me precies goed verstaan. (gaat tot bij de keukendeur) Ik zal die aap eens gauw leren afwassen en patatten schillen.

MAGGIE: Zorg maar dat tante Hortens dat beest niet merkt want dan pakt ze ne schrik.

DON: Da's niet erg. Lelijker dan nu kan ze toch niet worden.

GILBERT: Zèg, hoelaat is 't eigenlijk?

(Don wil op z'n horloge kijken, beseft plots dat hij die kwijt is, maar die beweging heeft ook Maggie gemerkt)

MAGGIE: Héla..., waar is de gouden horloge die ge van mij gekregen hebt?

DON: (krijgt het even warm) Wel euh...

MAGGIE: Toch niet meer aan uwe pols, zie ik.

GILBERT: (springt Don ter hulp) Die heeft den Billie in zijn kas geslagen!

DON: Just.

(Don af naar keuken)

MAGGIE: Don kan doen wat 'm wilt maar ik wil gene gorilla in mijn huis!

GILBERT: Wees blij dat we niet zijn thuishomen met nen olifant...!

(Maggie stapt enkele keren heimelijk rond Gilbert)

MAGGIE: En was 't zo nogal plezant vannacht...?

GILBERT: Dat ging.

MAGGIE: Ge zijt toch niet met andere vrouwen op stap geweest?

GILBERT: (gooit het van z'n rug) Neeeee..., dat zou den Don nooit durven.

MAGGIE: En gij wel...?

GILBERT: Ik durf al eens een stapke opzij zetten, daarom ben ik ook vrijgezel hé.

MAGGIE: Den Don binnenkort ook als die aap hier niet gaat verdwijnen!

GILBERT: Oeioei...!

MAGGIE: (als Gilbert nog steeds het ondergoed van tante Hortens in z'n handen heeft) Wat gaat ge daarmee doen? Of verzamelt ge die dingen?

GILBERT: Neenee. (stopt het ondergoed snel tussen de kussens van de zetel)

(Plots horen we het geluid van vallende borden in de keuken. De aap komt binnengestormd met enkele borden in z'n hand, gevolgd door Don)

DON: Hou dat beest tegen...! Hij gooit alles kapot...!

MAGGIE: Maar dat is mijn beste servies...!

DON: Gilbert, doe iets...!

GILBERT: (gromt naar de aap) Grrrr...!

(Maar de aap gooit de borden een voor een naar de bewoners. Ze zoeken een schuilplaats waardoor de borden tegen de muur kapot vliegen)

DERDE TAFEREEL

DAG DRIE, MORGEN

(De radio speelt zacht. Don zit in de zetel een krant te lezen. Op een seintje van Don draait de aap telkens een blad van de krant om. Maggie poetst ondertussen de erfstukken)

DON: Hij leert al goed, hé Maggie. Da's nogal een verschil tegen gisteren. Vindt gij dat ook niet?

MAGGIE: Is dat 't enige wat 'm kent, zo'n blad omdraaien?

DON: (tot de aap) Billie, haal de pantoffels van 't baaske eens! Zoek... zoek...

(De aap zoekt en vindt de pantoffels van Don. Hij ruikt eraan en gooit ze dan weg)

MAGGIE: Hij riekt ook dat ge zweetvoeten hebt. (tot de aap) Krab eens op mijne rug, Billie!

(Billie krabt op de rug van Maggie)

MAGGIE: Oooh, dat doet deugd.

DON: Ja, 't is echt zonde van zo'n intelligent beest weg te doen.

MAGGIE: (tot de aap) Haal eens een kop koffie voor 't vrouwke!

DON: En breng voor 't baaske ook iets mee.

(Aap af naar keuken. Maggie wil telefoneren)

DON: Naar wie gaat gij telefoneren...?

MAGGIE: Naar de bank. (draait een nummer, dan door hoorn) Goeiendag meneer directeur, met mevrouw Van der Linden hier. Kunt gij eens kijken of dat miljoen al op ons rekening gestort is? (- - -)

DON: Hoe kan dat als dat geld eergisteren pas gestort is?

MAGGIE: Pssst...! (door hoorn) Dus het staat er nog niet op? (- - -) Okee meneer directeur. (haakt in, dan tot Don) Het staat er nog niet op, zegt 'm.

DON: Denkt ge dat die gasten van de bank speciaal voor u willen vliegen? Denk dan maar rap iets anders.

MAGGIE: Waar is dat miljoen dan nu, Don?

DON: Ergens onderweg zeker.

MAGGIE: Dat duurt zolang. Vindt ge ook niet?

DON: (ontwijkt onderwerp) En mijnen tand die doet zeer hé...!

(De aap komt binnen met een kopje koffie voor Maggie en de vaatdoek voor Don)

DON: (ad vaatdoek) Hoe...? Is dat alles...?

MAGGIE: Ge hebt toch gezegd, breng "iets" mee. Wel, den Billie heeft voor u "iets" meegebracht. En toevallig is dat een schotelvod.

DON: Hij moet nog veel leren.

MAGGIE: Hebt gij de brievenbus vandaag al leeggemaakt?

DON: Ja, de post ligt daar op de kast.

(Maggie neemt de post door)

MAGGIE: De cheque van de verzekering is er ook bij. We trekken 8.000 frank voor die pannen die van 't dak gewaaid zijn. Kunt gij eens langs de post rijden om die cheque te innen?

DON: Ja, zo rap als mijnen auto terug thuis is.

MAGGIE: Ge kunt toch met uwe velo?

DON: Dat ziet ge van hier. De mensen zullen denken dat ik zot geworden ben.

(Plots begint de aap de krant van Don in stukken te scheuren)

DON: Daar se, hij krijgt zijn kuren weer!

(De aap schuift weer naar beneden langs de trapleuning, zet zich vervolgens in de schommelstoel en begint hevig te schommelen)

DON: (tot aap) Billie, kom daar uit, snel...!

MAGGIE: Och, laat 'm maar doen.

DON: Hoe...? Waarom mag die aap daar wel in en ikke niet...?

MAGGIE: Wij moeten ons aanpassen aan die aap en niet omgekeerd. Dat is een beest en beesten hebben geen hersenen.

(De aap schuift weer van de trapleuning)

DON: Waar zit tante Hortens?

MAGGIE: Boven op haar kamer. Waarom?

DON: Ik vraag me af waar dat die met haar geld blijft. Ze is stinkend rijk en ze verhuurt nog appartementen in Spanje. Ge weet toch als die hare kop legt dat wij de enige erfgenamen zijn?

MAGGIE: Ge hoopt toch niet dat die vandaag of morgen de pijp uit gaat?

DON: Volgende week is ook goed. (tot aap) Billie, kom van die trap en zet u hier in de zetel! (maar de aap gehoorzaamt niet) Moet ik u komen halen...?

(De aap toont obsceen zijn middelvinger naar Don)

MAGGIE: Van wie heeft 'm dat geleerd?

DON: (terug tot aap) Billie, als ge nu niet gaat luisteren dan...

MAGGIE: (doet ook een poging) Billie, zit...!

(De aap komt braafjes van de trap zet zich gewillig in de zetel)

DON: Naar u luistert 'm wel en naar mij niet! Hoe komt dat?

MAGGIE: Gij weet niet hoe ge zo'n beest moet aanpakken.

DON: Gij wel misschien?

MAGGIE: Ik heb u toch ook getemd!

DON: Ik ben geen aap hé!

MAGGIE: Ge hebt er nochtans veel van weg!

DON: Als ge gaat winkelen dan brengt ge voor den Billie maar een paar kilo bananen mee.

MAGGIE: Hoe kan ik gaan winkelen zonder auto? Wanneer gaat gij die halen in 't stad?

DON: Dat steekt niet op nen dag.

MAGGIE: En als ze die daar nu eens pikken?

DON: Wie zou zo'n verroeste bak schroot nog willen. Die is alleen nog goed om kiekens in te houden achteraan in den hof.

MAGGIE: We zullen van dat miljoen eens ne fatsoenlijke auto gaan kopen. Ne mercedes...!

(Gilbert stoot binnen met een volle emmer bananen)

GILBERT: Nu zal 'm z'n gangen nogal kunnen gaan. Maar hij moet van mijn been blijven hé!

(De aap stort zich onmiddellijk op de bananen)

DON: (fier) En hij gehoorzaamt al goed. Kijk maar eens! (tot aap) Billie, pak eens ne stoel voor de Gilbert!

(De aap presenteert een stoel aan Gilbert)

GILBERT: Nee bedankt, ik zit liever in de zetel.

(De aap duwt Gilbert brutaal neer op de stoel)

GILBERT: (cynisch) Jaja, hij leert inderdaad heel goed. Waar heeft den Billie vannacht geslapen?

DON: Hier bij mij in de zetel.

GILBERT: Dan gaat ge 'm toch houden?

MAGGIE: Dat weten we nog niet. We gaan eerst proberen of dat 't lukt om hem te leren wat mag en wat niet mag.

DON: En dat gaat al vrij goed als 'm z'n bananen op tijd krijgt.

GILBERT: Als ik van u was dan zou ik maar een heel lot bananen bestellen aan de dokken.

DON: Weet gij trouwens waarom bananen krom zijn?

GILBERT: Nee.

DON: (met gebaartje van stelen) Omdat ze aan de dokken scheef geslagen worden!

MAGGIE: Zou den Billie een manneke of een vrouwke zijn?

DON: Billie is toch ne naam voor ne jongen, hé Maggie.

MAGGIE: Wie heeft 'm die naam gegeven?

DON: Wij.

GILBERT: Volgens mij is den Billie nen bi, want hij pakt alles wat voor komt. Zelfs

op mijn been zit 'm te rijden.
 MAGGIE: Hij zal misschien denken dat 't ne velo is.
 GILBERT: Gij moet er nog mee lachen, Don. Morgen zit ik met kramp in mijn been hé.
 DON: Ik zal straks mijnen auto eens gaan halen in 't stad en dan doen we den Billie binnen in de zoo.
 MAGGIE: Neenee, dat hoeft niet meer voor mij. Van mij mag den Billie blijven.
 DON: En gisteren schreeuwt ge nog moord en brand dat dat beest hier zo snel mogelijk moest verdwijnen!
 MAGGIE: Ik heb meer vriendschap van die aap dan van u!
 GILBERT: Dat heb IK niet gezegd, hé Don!

(Ondertussen rijdt de aap weer tegen het been van Gilbert)

GILBERT: Hier gaat 'm weer se...! 't Zou ne goeie zijn om mee te rijden in de Ronde Van Frankrijk. (luid tot aap) Af...! Af, zeg ik u...!
 DON: Ge moet er niet te hard tegen roepen want dan luistert 'm zeker niet!
 GILBERT: (vervolgt tot aap) Wilt gij alstublieft mijn been gerust laten, Billie? (tot Don) Hoe komt dat toch dat hij dat alleen bij mij doet?
 DON: Gij eet veel look, hé Gilbert.
 GILBERT: Ja.
 DON: Daar ligt dat aan. Die aap riekt dat.
 GILBERT: Seffens zit ik met een stijf been hé!
 MAGGIE: (kordaat en streng tot aap) Af Billie...!

(Nu pas laat de aap Gilbert met rust. Ze horen boven aan de trap gestommel)

MAGGIE: Tante Hortens is wakker. Stop die aap onmiddellijk weg!
 DON: Waar ergens...?
 MAGGIE: Achter de gordijnen!

(Don verstopt de aap achter de overgordijnen)

DON: (tot aap) En stil zijn hé...!

(Tante Hortens komt van de trap)

MAGGIE: (tot tante) Goed geslapen?
 TANTE HORTENS: Nee.
 MAGGIE: Hoe komt 't?
 TANTE HORTENS: Kunt ge geloven dat ik heel de nacht gedroomd heb over nen aap.
 DON: Dat kan niet.
 TANTE HORTENS: Jawel. Hij stond zelfs naast mijn bed te dansen.
 MAGGIE: Dat dromen komt door 's avonds nog te eten.
 TANTE HORTENS: Hij wou zelfs bij mij in 't bed kruipen.
 GILBERT: Nen aap...? Hierbinnen...? Dan hebt ge wel heel raar gedroomd, moet ik

zeggen.

TANTE HORTENS: Is er iemand op mijn kamer geweest?

MAGGIE: Waarom?

TANTE HORTENS: Ik ben een deel van mijn kleren kwijt!

GILBERT: Was dat zoiets klein waarmee ge... (zwijgt prompt als Don hem een por in de zij geeft)

TANTE HORTENS: (tot Maggie) Kunt ge mij eens wat masseren in mijnen nek?

MAGGIE: Ga maar met uwe kop op tafel liggen.

(Tante Hortens zet zich en legt haar hoofd op tafel. Maggie geeft tante Hortens een nek-massage)

DON: Hoe is 't in Spanje?

TANTE HORTENS: Ik wist niet dat gij u daar aan interesseerde.

(Onder volgend gesprek zal de aap het masseren van Maggie overnemen)

DON: Spanje interesseert mij wel. Soms denken wij om eens 14 dagen af te komen.

TANTE HORTENS: Dat zegt ge al zolang.

DON: We hebben ook zo weinig tijd hé.

TANTE HORTENS: Nu ge met pensioen zijt moet dat toch lukken, hé Don.

GILBERT: Ge weet dat ne gepensioneerde nog minder tijd heeft hé.

TANTE HORTENS: Het enige wat ik in Spanje mis is die heerlijke massage van ons Maggie. Die kent er iets van. Op ne wip zijn al mijn aders open in mijne nek.

MAGGIE: (staat ondertussen vóór tante Hortens) In Spanje zijn toch ook goei kinesisten.

TANTE HORTENS: Jaja, maar die kosten teveel geld. Gelijk gij met uw vingers over mijne nek... (haar frank valt) Wat doet gij dàr...? 't Is toch den Don niet die mij aan 't masseren is?

DON: Nee, ik sta hier!

(Als tante Hortens zich omkeert en op de aap stuit laat ze van schrik enkele angstige kreten. De aap imiteert haar)

TANTE HORTENS: (deinst dan achteruit) Is dat ne echte...?

GILBERT: (spottend) Nee, ne plastieke, haha!

TANTE HORTENS: (in paniek) Haal die aap hier weg...!

DON: (tot aap) Allé Billie, 't is goed. Braaf beest.

TANTE HORTENS: (raakt in paniek als de aap aanstalte maakt om haar te omhelzen) Als dat beest hier niet weg is op één twee drie dan doe ik u allemaal een proces aan!

MAGGIE: (streng en kort) Billie...!

(De aap laat tante Hortens eindelijk met rust en zet zich in de zetel)

TANTE HORTENS: Hoe haalt ge 't in uw hoofd om zo'n beest in huis te halen?

(ontdekt haar ondergoed tussen de kussens van de zetel) Wat doet mijnne combinaison hier...?

MAGGIE: Dat heeft de Gilbert gedaan!

TANTE HORTENS: Zijt gij er ene die zo'n dingen boven z'n bed hangt?

GILBERT: Dat kan ik wel gebruiken om mijn pompoenen te bestoppen tegen dat 't regent.

(Don trekt aan de koord en SCHIET waardoor tante Hortens opnieuw schrikt)

TANTE HORTENS: (tot Don) Kunt ge geloven dat uw lawaai ook op mijn zenuwen begint te werken!

DON: Wat werkt hier niet op uw zenuwen? Mijnen aap, ikke, mijnne vriend Gilbert, mijn kanon...

TANTE HORTENS: Als dat enkel dient om die spreeuwen weg te jagen dan kunt ge die kriecken beter laten rotten aan den boom.

DON: Ik doe met mijn kriecken wat ik wil!

TANTE HORTENS: Met een kanon de vogels wegjagen..., ge zijt zot.

DON: Dan moet GIJ in den boomgaard gaan staan. Als vogelverschrikker zoudt ge daar niet eens misstaan!

TANTE HORTENS: (tot Maggie) Dat gij 't zolang bij zo'n vent kunt uithouden..., ik heb medelijden met u.

MAGGIE: Kom zus, wij zullen eens efkes in de tuin een luchtje gaan scheppen. (stopt de kandelaar die zij aan 't poetsen was in Don z'n handen)

DON: Wat moet ik daarmee doen?

MAGGIE: Verder poetsen. En oppassen hé want die kost veel geld.

DON: Ik pas altijd op.

GILBERT: Ge had beter 35 jaar geleden opgepast dan had ge nu niet onder de sloef gelegen!

MAGGIE: (tot Gilbert) Hoor eens aan, hoor eens aan...! Wil ik die kandelaar eens in uw neusgaten steken, meneer de pompoenenkweker...!

GILBERT: Opgepast want ik ben op de ziekenkas hé.

MAGGIE: (tot Don, ad kandelaar) Zorg dat die gepoetst is tegen ik terugkom hé! (tot aap) En gij houdt het baaske in de gaten, hé Billie. Als er iets is dan komt ge mij maar direct roepen.

TANTE HORTENS: (tot Don) En zorg dat dat smerig beest niet op mijn kamer komt hé!

(Tante Hortens en Maggie af langs keuken. De aap zet zich in de schommelstoel en begint er in te schommelen)

GILBERT: (met gebaartje naar de keukendeur) Weet ze al iets?

DON: Van mij niet.

GILBERT: Deze morgen schoot me nog iets te binnen van die nacht. Weet gij nog wat er allemaal in uwen auto gebeurd is, Don?

DON: Gij hebt mijnen auto toch niet ondergekotst...?

GILBERT: Nee. 't Was met die Nikita. Weet ge nog dat wij daar met ons drie in lagen te sjamfoeteren?

DON: We hadden ons kleren toch nog aan?

GILBERT: Jaja, alleen ons kousen...!

DON: Is dat echt...?

GILBERT: Daar hebben we nogal gas gegeven. Ik vrees dat ge een nieuwe vering onder uwen auto kunt steken!

DON: Spijtig dat ik daar niks meer van weet hé, anders kon ik nog wat nagenieten.

GILBERT: Als uw Maggieke dat moest te weten komen dan staat uw valieske wel gereed! (laat z'n handje op en neer gaan)

DON: Als gij zwijgt is er toch niks aan de hand.

GILBERT: (met bijbedoelingen) Jaja..., als ik zwijg...!

DON: (voelt nattigheid) Gij gaat me toch niet verraden, hé Gilbert?

GILBERT: Ik zal 't kort maken. Dit jaar zou ik 'ns graag als Judas meegaan in de processie.

DON: Gaat gij mij chanteren? Waarom Gilbert?

GILBERT: Omdat Judas elk jaar meer applaus krijgt dan Lazarus. Wie heeft er nog respect voor Lazarus? Niemand. En Judas kent iedereen.

DON: Okee, maar dan moet gij uwe mond houden tegen ons Maggie.

GILBERT: Toch plezant als ge op uw vrienden kunt rekenen, hé Don.

(Er breekt plots een kaarsenhouders af van de kandelaar die Don poetst)

DON: Oei..., da's prijs hier! Ik zal 'm maar rap in de kast zetten. (zet de kapotte kandelaar in de kast)

GILBERT: En als Maggie dat ontdekt?

DON: Dan heeft zij dat gebroken hé. Den deze doen ze niet in doekskes!

(De aap heeft de gehavende kandelaar gemerkt. Hij verlaat ongemerkt de kamer langs de keuken)

GILBERT: Wat gaat ge nu tegen Maggie zeggen als ze naar dat miljoen vraagt?

DON: Ergens onderweg vermist geraakt, of zoiets.

GILBERT: Ge gaat in slechte papieren geraken, Don.

DON: Verzint gij dan iets hé.

GILBERT: Kunnen we niet gewoon zeggen dat we overvallen zijn?

DON: En dan ook nog de politie erbij betrekken zeker...? Dan zit ik binnen de kortste keren in den bak.

GILBERT: Ik zal u wel komen bezoeken. Ik weet dat ge graag witte druiven lust.

(Maggie stoot binnen, gevolgd door de aap)

MAGGIE: Wat is hier gebeurd...?

DON: Niks lieveke. Waarom?

MAGGIE: Waar is die gouden kandelaar gebleven?

DON: (aanzelend) Die... die... (gespeeld) Tiens, waar is die naartoe? Daarnet stond die hier nog op tafel.

(De aap leidt Maggie naar de kast. Maggie haalt de kapotte kandelaar uit de kast)

MAGGIE: Ge kunt zorgen dat dat ding gerepareerd is hé!

DON: Dat kan ik niet.

MAGGIE: Dan brengt ge die maar naar ne goudsmid. En nu niet aan die koord trekken want tante Hortens en ik staan in den boomgaard.

DON: (plagend) Nu krijg ik zelfs goesting om twee keren te schieten!

(Maggie terug af langs de keuken)

DON: Hoe weet die dat van die kandelaar...?

GILBERT: Niet moeilijk. Uwen aap is gaan klikken.

DON: (richting aap) De smerige vlooienbol!

GILBERT: We moeten ons zo snel mogelijk van die aap ontdoen of hij brengt ons nog in de problemen! Hij weet veel meer over ons dan we denken. Veronderstel dat die ons heel de nacht gevolgd is en gezien heeft wat wij allemaal uitgespookt hebben met Nikita.

DON: En dan...?

GILBERT: Verstaat gij dat niet? Als Maggie die aap binnenkort leert klappen dan hangen we. Voor mij is dat niet erg, maar voor u...! Maggie is in staat om u een kopke kleiner te maken. En dat is plezant als ge pas met pensioen zijt en ge moet elke dag uw gazet lezen zonder kop.

DON: Ge hebt gelijk, Gilbert. We zullen die aap eens rap aan de deur zetten.

(Ze kunnen de aap moeilijk te pakken krijgen. Als het dan toch lukt zet Don de aap buiten langs de hal)

DON: (veegt triomfantelijk in z'n handen) Eindelijk..., daar zijn we ook vanaf!

GILBERT: (terwijl hij z'n been masseert) Dat zal m'n been eens eindelijk deugd doen.

DON: En tegen ons Maggie zeggen we gewoon dat 'm gaan lopen is hé.

(Maar de aap komt terug binnen langs de keuken en zet zich achter Don die dat niet merkt. De aap imiteert elke beweging van Don. Gilbert probeert onder volgende dialoog het woord te nemen maar hij krijgt er geen speld tussen)

DON: (tot Gilbert) Die smerige aap denkt toch niet dat 'm heel mijn huishouden overhoop gaat zetten. Dat 'm dan maar rap iets anders denkt. Dan kent 'm Don van der Linden nog niet goed. Niet met den deze, hé Gilbert. Dat weet gij ook hé. Gij kent mij hé. Op dat gebied doen ze met den deze niet wat ze willen hé. En pas op, ene keer buiten is voorgoed buiten hé! (fixeert Gilbert) Waarom staat gij daar met uwe kop te schudden...?

GILBERT: Kijk eens achter u, Don!

DON: (als z'n oog op de aap valt) Wat doet dat beest hier...?

GILBERT: Dat is ook goed..., gij zet 'm buiten langs de voordeur en hij komt terug binnen langs de achterdeur. Wil ik eens wat zeggen, gij hebt hier te doen met nen hele slimme aap!

DON: We zullen 'm zondag meepakken in de processie.

GILBERT: Meent ge dat ik "Judas" mag spelen, Don?

DON: (gedecideerd) Nee, ik speel Judas. Da's al 20 jaar zo en dat zal zo nog 20 jaar blijven!

GILBERT: Jamaar jamaar...

DON: (onderbreekt) En als gij ook maar één woord tegen ons Maggie durft zeggen over wat er die nacht gebeurd is dan zal ik u eens nen hele dag alleen laten met die aap!

GILBERT: Zou ik dan niet beter ne gips rond m'n been laten leggen...?

DON: Kom, we gaan wat repeteren tegen zondag.

(Don en Gilbert af langs de trap. De aap blijft beneden, heeft ondertussen de postcheque ontdekt, scheurt die in stukjes en eet er een deel van op. Raf en Sofie komen binnen. Enkel Raf merkt de aap)

RAF: Sofie blijf eens efkes stilstaan...!

SOFIE: Waarom?

RAF: Niet kijken want daar zit een beest binnen...! (houdt Sofie staande met zijn hand voor haar ogen)

SOFIE: Van spinnen heb ik gene schrik, Raf.

RAF: 't Is wel iets groter dan een spin.

SOFIE: Een muis...? Een rat...? Laat ze maar komen, die stamp ik dood!

RAF: Nog groter! Vele groter...!

SOFIE: Ge houdt me voor 't lapke hé!

(Sofie wringt zich los en merkt nu pas de aap)

SOFIE: (aan de grond genageld) Nen aap...?

RAF: (fluistert stil ad aap) Ik denk dat 't uwe Pa is die zich verkleed heeft voor de processie!

SOFIE: (roept naar de aap) Pa...? Zijt gij dat...?

RAF: Mij maakt die niet bang. Kijk maar eens...! (gaat tot bij de aap en trekt aan z'n oren, dan tot Sofie) Gij hebt geluk dat ge ne vent hebt die van niks schrik heeft!

(Maar de aap grijpt Raf plotseling bij de keel. Raf schreeuwt moord en brand)

RAF: 't Is ne echte...! Vluchten Sofie...!

(Raf en Sofie willen naar de keuken vluchten, maar de aap is sneller en gooit zich voor de keukendeur. Raf en Sofie kruipen vol schrik op de kast)

SOFIE: 't Is ne gorilla. Die zijn heel gevaarlijk! Ene goeie slag en we zijn er allebei geweest.

RAF: Zwijg Sofie, of ik begeef 't van de schrik.

SOFIE: Kunt gij gaan hulp halen, Raf?

RAF: Ja Sofieke.

SOFIE: Vooruit dan!

RAF: Ik durf niet!

SOFIE: Dan denk ik dat ons laatste uur geslagen is! Wilt gij me nog iets zeggen voor we voorgoed van elkaar afscheid nemen?

RAF: Ja. 't Is spijtig dat we nog geen kindjes hebben.

SOFIE: Die zullen er nooit komen als die gorilla seffens ons allebei verscheurt.

RAF: Hoe kan dat beest hier binnen?

SOFIE: Misschien is die uit de zoo ontsnapt.

(Maggie komt binnen)

MAGGIE: (tot Raf en Sofie) Wat doet gij daar op de kast...?

SOFIE: Pas op Ma, hier zit ne gorilla binnen...!

RAF: Ga snel terug buiten en bel de politie!

MAGGIE: Die aap doet niks.

RAF: Nee, dat heb ik daarnet gezien! Hij kneep mijn keel bijna dicht!

MAGGIE: Dat is onzen Billie. (streelt de aap)

SOFIE: (verbaasd) Hoe...?

(Raf en Sofie komen van de kast)

SOFIE: Hoe komt ge daar aan?

MAGGIE: Onze Pa had die aap gisteren bij.

SOFIE: Is onze Pa nu helemaal op zijne kop gevallen?

MAGGIE: (ad aap) Wat is hij aan 't eten? (raapt enkele stukjes op van de grond) 't Is niet waar hé...! (toont wat er overschiet van de cheque) Dat is... (herpakt zich) ...dat was ne postcheque van 8.000 frank!

SOFIE: Waar is onze Pa?

MAGGIE: Dat weet ik niet.

SOFIE: (roept naar alle windstreken) Pa...? Pa...?

MAGGIE: (roept ook) Don, waar zit gij...?

DON: (OFF van boven) Ja, wat is er nu weer...?

MAGGIE: Kom eens vlug naar beneden!

(Don en Gilbert komen van de trap. Ze zijn respectievelijk gekleed als Judas en lazarus)

MAGGIE: (geeft een deel van de cheque aan Don) Hier is uwe cheque van de verzekering, of toch wat er van overschiet!

DON: 8.000 frank...? (ad aap) En die zit in zijnen buik...?

SOFIE: Waarom haalt gij zo'n vies beest in huis, Pa?

DON: (tot Sofie, ad Raf) Moet ik dat aan u ook vragen over hem?

GILBERT: Nu gaat uwen Billie toch wel héél ver, hé Don. 8.000 frank opgegeten! Daar kunt ge meer dan 100 kilo bananen voor kopen.

DON: (stroopt de mouwen op, dan nijdig ad aap) Hier zal 'm voor boeten...!

MAGGIE: Wat gaat ge doen, Don?

DON: Hij zal zweten!

MAGGIE: (neemt de aap in bescherming) Doe hem geen pijn hé!

(Don trekt een kast open en haalt er de belastingbrief uit)

DON: (ad aap) Als 'm de pretentie heeft om ne cheque op te eten dan moet 'm dit ook maar opeten!

SOFIE: En wat is dat?

DON: Onze belastingbrief.

(Don duwt het formulier in Billie z'n mond, maar die spuwt het ding onmiddellijk weer uit)

DON: Daar se, hij lust 'm niet!

MAGGIE: Laat onzen Billie gerust! Straks stikt 'm nog.

GILBERT: Ik wil me niet bemoeien maar daar moeten nog knopen aan ons kostuum genaaid worden, Maggie!

MAGGIE: Trek uw kleren dan maar eens uit!

(Ondertussen streelt Raf de aap)

DON: (beleefd tot Raf) Kunt gij met uw handen van onzen aap blijven alstublieft?

RAF: Waarom?

DON: Straks zit 'm met vlooiën!

SOFIE: (berispënd) Een beetje dimmen, hé Pa!

DON: (ad Raf en aap) Ik verschiet ervan dat ze zo goed overeen komen. Maar ja, soort zoekt soort hé.

MAGGIE: (tot Raf) Kunt gij als tandarts niet zeggen hoe oud die aap is?

RAF: Hoe moet ik dat doen?

SOFIE: Naar 't schijnt kunt ge dat zien aan zijn gebit.

(Raf onderzoekt het gebit van de aap. Iedereen wil van dichtbij meekijken. Don maakt stiekem een teken naar Gilbert dat die de aap in z'n zij moet knijpen wat Gilbert met alle plezier doet)

RAF: (pijncreet) Auwh...! (stoot plots achteruit)

SOFIE: Wat is er?

RAF: Hij heeft in mijne vinger gebeten!

DON: Oeioei, en die was nog maar pas genezen.

GILBERT: Om kinnekes te maken hebt ge die toch niet nodig, Raf.

VIERDE TAFEREEL

DAG DRIE, DIEZELFDE AVOND

(De processie-kleren van Don en Gilbert liggen gereed op de zetel. Tante Hortens vraagt Sofie uit over Gilbert)

SOFIE: ...En wat wilt ge nog weten over die Gilbert?

TANTE HORTENS: Hoe oud dat 'm is.

SOFIE: Tien jaar jonger dan onze Pa, dat is dan 45.

TANTE HORTENS: Die Gilbert is nen toffe bink hé. Zou ik die niet aan mijne kant kunnen krijgen, Sofieke?

SOFIE: Wat zijt gij van plan...?

TANTE HORTENS: Als ik die aan de haak kan slagen en die kan al mijn appartementen in Spanje onderhouden..., wat brengt dat wel niet op!

SOFIE: Als ge 't alleen doet voor 't geld dan sta ik niet achter uw voorstel.

TANTE HORTENS: Natuurlijk is dat niet alleen voor 't geld. Hij krijgt kost en inwoon!

SOFIE: Dat moest er nog bij komen! De vraag is, wilt ge ne vent of wilt ge gene vent!

TANTE HORTENS: Ja, ik wil ne vent. Maar tijdelijk hé! 't Is maar eens om te proberen.

SOFIE: Ne vent is niet gelijk nen broodrooster hé. Die kunt ge niet terugdragen naar de winkel als 'm niet meevalt. Ofwel wilt ge er ene ofwel niet.

TANTE HORTENS: En hoe moet ik de Gilbert versieren?

SOFIE: Die gaat ge nooit kunnen strikken.

TANTE HORTENS: Laat me niet lachen. Hij was vanmorgen al weg met mijne combinaison.

SOFIE: Toch de Gilbert niet?

TANTE HORTENS: Ik heb 't met m'n eigen ogen gezien!

SOFIE: Dan is het nog maar een kwestie van uren. Ge moet zorgen dat ge in positieve zin opvalt.

TANTE HORTENS: Hoe moet ik dat doen?

SOFIE: Door onderandere eens overvloedig reuk over uw lichaam te spuiten.

TANTE HORTENS: 4711...?

SOFIE: Of iets anders, maar 't mag gene goedkope zijn.

TANTE HORTENS: Dan zal ik er eens aan beginnen. (af langs de trap)

(Maggie komt van de keuken met een ijzeren pin)

SOFIE: Is onze Pa er niet?

MAGGIE: Hij en de Gilbert zijn wandelen met onzen Billie. Daar was geen huis mee te houden. Die aap wou per se naar buiten.

(Maggie bevestigt de ijzeren pin onder aan de trapleuning)

SOFIE: Wat gaat gij doen...?

MAGGIE: Onzen Billie schuift altijd maar van die trapleuning en ik ben dat beu. Al de lak gaat eraf. Hij mag nog ene keer proberen tot hij die pin in zijn kont

krijgt en dan zal 't wel gedaan zijn!

SOFIE: Ik durf dat niet tegen andere mensen zeggen dat hier nen aap in huis logeert hé.

MAGGIE: Moet ge u daarvoor schamen? Daar zijn wel mensen die een slang in huis hebben, zelfs nen tijger. Dat kunt ge helemaal niet opleeren. Nen aap wel.

(Don en Gilbert komen thuis met de aap)

SOFIE: (tot Don) Is alles gereed tegen de processie van morgen?

DON: Dat moet ge aan ons Ma vragen.

MAGGIE: De knopen staan er aan.

(Ondertussen heeft de aap het kleed van Judas aangetrokken)

GILBERT: We kunnen met ons drie in de processie gaan.

DON: Waarom?

GILBERT: Kijk eens achter u!

DON: (boos tot aap) Mijn kleed uit...! (trekt het kleed terug uit)

SOFIE: Kunt ge den Billie ook niet meepakken om in de processie te gaan?

GILBERT: Och Sofieke, niemand kan de apostelen uitbeelden zoals uwe Pa en ik.

SOFIE: Lazarus was toch genen apostel!

GILBERT: Oh nee? Wat was dat dan?

SOFIE: Ne grote zatlap.

GILBERT: En Judas dan?

DON: Dat was wèl nen apostel. Die ging zijnen baas verraden. Drie keren eer den haan kraaide.

SOFIE: Was dat Petrus niet, Pa?

DON: Nee, Petrus had genen haan, die had alleen kiekens!

GILBERT: We moeten Het Oud Testament nog eens openslagen, want ik denk dat er iets niet klopt, Don!

SOFIE: (treiterend) Weet ge waarom onze Pa altijd meegaat als Judas? Omdat niemand anders dat wou doen.

DON: (speels) Pas op, hé snotaap!

SOFIE: Nog ne goeieavond, mensen. (tot Don) En doe 't morgen goed, hé Judas. Raf en ik komen ook kijken.

DON: Zeg tegen uwe vent dat we nog nen os nodig hebben in de stoet. Als 'm goesting heeft..., 't is ne rol op zijn lijf geschreven.

MAGGIE: (berispend) Don...!

DON: 't Is toch waar zeker.

SOFIE: Saluut. (af)

(Don zet de TV aan en nestelt zich samen met Gilbert in de zetel. De aap speelt met de afstandsbediening en zapt steeds naar een andere zender)

GILBERT: (morrend ad aap) Zó gaan we niet veel kunnen zien, hé Don.

DON: (krijgt het op z'n heupen, dan boos tot aap) Als ge die post nog eens ene keer verzet dan zal ik uwe post ook eens verzetten!

(Maar de aap zapt weer en vlucht dan vierklauwens met de afstandsbediening naar de keuken)

GILBERT: Zèg, ik ga seffens bij mij thuis naar de televisie kijken hé.

DON: Maggie, zeg eens tegen uwen aap dat 'm dat kaske van den televisie moet teruggeven!

MAGGIE: Waarom zegt ge 'm dat zelf niet?

DON: Naar mij wilt 'm niet meer luisteren.

MAGGIE: (trots) Naar mij wel. Ik wil hem zelfs niet meer kwijt.

DON: Die aap mag hier alles en ik mag hier niks!

MAGGIE: Wie zegt dat...?

GILBERT: Den Don heeft gelijk, Maggie! Morgen wordt zijne rol hier overgepakt door die aap en den Don kan 't hier afbollen!

MAGGIE: Dat denkt ge maar.

DON: Die aap mag zelfs in uwe schommelstoel en ikke niet. Hij mag van de trapleuning schuiven en...

MAGGIE: (onderbreekt) Dat moogt gij toch ook.

DON: Oh ja...? Dat wil ik wel eens zien!

MAGGIE: Doe maar, maar zorg dat ge er geen spijt van krijgt.

DON: Kom achteraf niet klagen dat de lak van uw trapleuning is hé!

MAGGIE: Nee Don.

(Don schuift kinderlijk blij van de trapleuning maar pijnigt z'n achterwerk aan de ijzeren pin)

DON: (pijncreet) Auwh...! Wie heeft...

MAGGIE: (onderbreekt) Ikke! En ik heb dat niet voor u gedaan maar om onze Billie dat af te leren van elke keer naar beneden te schuiven langs de leuning.

DON: (voelt aan z'n pijnlijk achterwerk) Ik kan in mijnen boomgaard beter bananen gaan kweken dan kriecken.

MAGGIE: Don, ge zijt aan 't zagen.

DON: En ik krijg opnieuw tandpijn.

MAGGIE: Ik word uw gezaag beu, Don!

DON: Dat ligt aan uwen aap.

GILBERT: Is 't niet beter dat ik efkes naar huis ga, mensen? Dan kunt ge die ruzie eerst uitklappen.

MAGGIE: (nijdig tot Gilbert) Zitten en zwijgen, gij...!

DON: (tot Maggie, ad Gilbert) Moet gij zó tegen mijn vrienden klappen?

MAGGIE: (verdedigt zich fel) Ik klap zoals ik wil!

DON: Zo moet ge niet gaan beginnen of...

MAGGIE: (vervolgt) Of wat...? Gaat gij mij buiten zetten? Die kans krijgt ge niet. Ik zal er zelf wel uittrekken.

DON: Gij...? Haha...! Waar zoudt ge toch naartoe gaan?

MAGGIE: Al moet ik naar de slabberdoeskes in 't stad gaan. Daar kan ik toch altijd werk vinden.

DON: Breng dan mijne auto eens mee als ge terugkomt!

MAGGIE: En ik heb nog eens naar de bank getelefoneerd.

GILBERT: (staat weer recht) Nu is 't misschien toch beter dat ik doorga.

MAGGIE: Zitten en zwijgen, gij...!

(Gilbert zet zich snel en braafjes terug neer)

MAGGIE: (vervolgt tot Don) Dat miljoen staat er nog steeds niet op. Dat is al drie dagen. Daar scheelt iets hé...! (gaat argwanend tot vóór Don staan) Gij verzwijgt toch niks tegen mij...?

DON: Ikke...? Neenee, ik zou nooit durven!

(Maggie af naar keuken)

GILBERT: Die weet iets hé...!

DON: Maar nee. Die probeert met leugens achter de waarheid te komen.

(Maggie en de aap komen van keuken)

MAGGIE: (bevelend tot aap) Geef die afstandsbediening nu maar eens terug aan 't baaske! Kom grote jongen, geef dat ding terug!

(De aap geeft de afstandsbediening terug aan Don maar het kastje valt helemaal uit elkaar)

DON: Hopla, dat ding heeft 'm ook al kapot liggen.

GILBERT: Ge gaat die aap nog van miserie moeten wegdoen, Don.

MAGGIE: Geen haar op mijne kop dat daar aan denkt! (tot Don) 't Is bijna elf uur. Ik ga slapen.

DON: Ik kom ook, zo rap als de Gilbert naar huis is.

MAGGIE: Voor mij hoeft ge niet te komen slapen.

DON: Waarom niet...?

MAGGIE: Omdat onze Billie bij mij mag slapen.

GILBERT: (tot Don) Daar se, uw bed zijt ge al kwijt!

DON: (tot Maggie) En als dat nu eens een manneke is...?

MAGGIE: Ik kan 't maar gehad hebben. En 't is niet zeker dat ik 't verschil merk met u als den Billie uwe pyjama draagt.

GILBERT: (tot Don) Haha, uwe pyjama zijt ge ook al kwijt!

DON: (gepikeerd) Die smerige aap moet van mijne pyjama blijven!

MAGGIE: (tot aap) Kom Billie, we gaan slapen. Ga al maar in bed liggen. Ik moet eerst mijn toilet nog maken.

(Maggie gaat hand in hand met de aap naar boven)

MAGGIE: (van op de trap tot Don) Ga gij maar in 't bed van ons Sofie slapen want tante Hortens slaapt in de logeerkamer.

DON: Hoe...? Daar ligt toch gene matras op dat bed?

MAGGIE: Als ge nen hele nacht kunt wakker blijven zoals in 't begin van de week dan zult ge die matras wel niet missen.

(gaat verder de trap op met de aap)

DON: (volgt haar onder luid protest de trap op) Ge gaat toch niet denken dat ik...

(Gilbert tracht de TV op een andere post te zetten)

GILBERT: Allé, hoe werkt dat ding! (krijgt plotseling storingen) Ik zal er maar afblijven alvorens dat ding zijne geest geeft!

(Gilbert merkt niet dat tante Hortens langs de trap naar beneden sluipt. Ze zet zich naast hem in de zetel. Gilbert schuift gegeneerd opzij en staart angstig voor zich uit)

TANTE HORTENS: (ad TV) Ge hebt 'm kapot liggen zeker?

GILBERT: Hij zegt niet veel meer hé.

TANTE HORTENS: (zet TV uit) Ik zal 'm maar uitzetten. Hier zijn nog ander schoon dingen om naar te kijken.

GILBERT: (kijkt naar alle hoeken van de kamer) Ik zie niks!

(Vervelende pauze. Gilbert geneert zich als tante Hortens nog wat dichterbij hem schuift)

TANTE HORTENS: Riekt ge niks?

GILBERT: (snuift in de lucht) Nu dat ge 't zegt..., wat stinkt hier? Maggie heeft toch niks meer op 't vuur staan? Dat zal dan ook wel flink aangebakken zijn.

TANTE HORTENS: (laat een diepe zucht en geeft haar poging op) Gij kent ook niks van de wereld hé!

GILBERT: Over superpompoenen ken ik alles.

TANTE HORTENS: Over vrouwen ook?

GILBERT: (wijst een plekje aan op z'n wang) Ziet ge hier dat blauw plekske op mijn kaak?

TANTE HORTENS: Ja. Wat is daar mee?

GILBERT: Dat is van de viagra.

TANTE HORTENS: Wat heeft dat plekske met viagra te maken?

GILBERT: Dat is van de vrouwen die ik dan een paar dagen later terug tegenkom.

TANTE HORTENS: Dat versta ik niet.

GILBERT: Die zeggen allemaal... (knijpt als voorbeeld in haar wang) ..."gij waart toch ne goeie, gij waart toch ne goeie"...

TANTE HORTENS: (kan er niet om lachen) Is dat een mop?

GILBERT: Ja, een goei hé. (lacht zich bijna te pletter)

TANTE HORTENS: (zuchtend) Slaapwel. (af langs trap)

GILBERT: (gaat tot aan de trap, dan bij zichzelf) Wat kwam die hier nu doen...? Kijk uit uw doppen, Gilbert!

(Don komt van de trap)

DON: (boos) Miljarde miljarde..., daar pakt geen verf op! Hebt ge dat nu gezien? Ik kom al op de tweede plaats hé.

GILBERT: Ik denk dat er niks anders opzit dan uwen aap gewoon... (maakt

horizontaal gebaar aan z'n keel)
 DON: Vermoorden...?
 GILBERT: Nee, zelfmoord laten plegen.
 DON: Hoe...?
 GILBERT: Met een mes. Ge weet toch dat den Billie u altijd naäapt?
 DON: Ja. En dan...?
 GILBERT: Wel, gij pakt een mes en ge geeft die aap er ook een. Dan doet gij alsof ge bij uzelf de keel oversnijdt...
 DON: Maar ik doet 't niet.
 GILBERT: Just. Maar den Billie doet 't wel.
 DON: (er verschijnt een brede smile op z'n gelaat) Vaarwel Billie...!
 GILBERT: (stil) Pssst..., ik hoor iets boven aan den trap! Den Billie komt naar beneden!

(De aap komt van de trap, wil langs de trapleuning naar beneden schuiven maar bedenkt zich net op tijd)

DON: (tot de aap) Kom eens naar hier, Billie! (haalt twee identieke messen uit de kast en geeft de aap er eentje van)

(Don en de aap staan lijnrecht over elkaar. De aap imiteert elke beweging van Don. Don laat de botte kant van het mes over zijn keel glijden. Maar de aap maakt een gebaartje dat Don getikt is)

DON: (tot Gilbert) Mislukt! Hij doet 't niet.
 GILBERT: Dan moeten we maar overschakelen naar de grote middelen en hem gewoon doodschieten. Hebt gij dat pistool nog, Don?
 DON: Dat zal rap gebeurd zijn. (haalt een pistool uit de kast)
 GILBERT: Niet in zijn ogen kijken want dat zijt ge verkocht. Direct richten en schieten. Zijt ge gereed?
 DON: Ja.
 GILBERT: Okee, leg 'm dan maar tegen de grond!

(Don richt zijn pistool op de aap en schiet maar er vliegt een dure vaas aan diggelen)

DON: Oeioei...! (duwt de scherven snel met z'n voet onder de kast)
 MAGGIE: (roept OFF van boven) Don, wat was dat lawaai...?
 DON: (roept terug) Dat was op den TV...!
 GILBERT: (tot Don) Gij zijt ook niet bij 't leger geweest hé.
 DON: Kunt gij beter schieten? Hier, laat maar eens zien dan! (geeft het pistool aan Gilbert)

(Gilbert richt het pistool naar de aap maar haalt de trekker niet over)

DON: Schiet dan toch...!
 GILBERT: (geeft het op) 't Lukt me niet!
 DON: Waarom niet?

GILBERT: Omdat 'm in mijn ogen keek, tiens! En daar kan ik niet tegen hé!

DON: Ik heb 't altijd al gedacht, gij zijt veel te goed om Judas te spelen.

(De aap trekt plots z'n masker af. Er verschijnt een jonge bezweette vrouw.
Don en Gilbert hebben haar nog niet gemerkt)

GILBERT: Wat gaan we nu doen?

DON: Ik kan vergif in zijn eten doen.

GILBERT: (merkt de vrouw in het apenpak) Dat hoeft niet meer.

DON: Waarom niet?

GILBERT: (ad aap) Kijk eens wie we daar hebben...!

DON: (staat perplex) Maar die ken ik...!

GILBERT: Natuurlijk, dat is Nikita begot...! (aan de grond genageld)

NIKITA: (vriendelijk) Dag Don, dag Gilbert...!

GILBERT: Zat gij heel die tijd verstopt in die apenkleren...?

NIKITA: Ja. 't Was hier wel héél warm.

DON: Wat doet gij hier?

NIKITA: Samen uit, samen thuis.

DON: Waarom zijt gij ons achterna gekomen?

NIKITA: Om Boogerd te ontvluchten.

GILBERT: Welke Boogerd?

NIKITA: Boogerd is mijne pooier. De enige manier om hem te ontvluchten was mij
verstoppert in dit apenpak.

GILBERT: Dus wij hebben u gered uit de wereld van verderf?

DON: Niet overdrijven, hé Gilbert. Wij zijn er ook geweest hé! En zijn wij
bedorven...? Kom hé...!

GILBERT: En wat nu...?

DON: Zo kunt gij hier niet blijven, hé Nikita.

GILBERT: Ze kan toch bij mij op logement komen.

DON: Bij u...? En ik aan mijne neus trekken zeker, neenee!

GILBERT: Gij hebt uw Maggie toch.

MAGGIE: (roept OFF van boven) Don, zet die TV eens wat stiller...!

DON: (stil) Gilbert, ik heb Nikita nen hele nacht getrakteerd en nu gaat gij ermee
lopen zeker!

GILBERT: Zijt ge jaloers, Don?

DON: Wat vindt gij er zelf van, Nikita?

NIKITA: Ik wil dat ge om mij geen ruzie maakt. Als dat zo zit dan zal ik wel aap
blijven.

DON: Da's misschien nog 't beste. Als het ons Maggie aan haar oren komt dat ik in
een bordeel geweest ben dan is ze in staat om mij te vermoorden!

NIKITA: Dat wilt ge met mij toch ook doen...!

DON: Ja, maar toen wisten wij nog niet dat gij 't waart.

GILBERT: (presenteert haar een banaan, op rijm) Ne chiquita voor Nikita...!

NIKITA: (bedankt) Uw bananen komen me de strot uit!

DON: 't Is tijd om te gaan slapen, Gilbert.

GILBERT: Jamaar, ik wil nog wel efkes blijven.

DON: (luider) Gilbert...! Anders blijft gij ook niet tot een stuk in de nacht!

GILBERT: (tot Don, ad Nikita) Denkt ge dat ge 't alleen aankunt, Don?

DON: Maar natuurlijk, ge kent me toch. (opent de deur naar hal, dan tot Gilbert) Ga maar langs de voordeur want 't licht op het koerke is kapot.

(Don laat Gilbert uit langs de hal en komt terug binnen)

NIKITA: Ik heb vreselijke honger, Don.

DON: Ge kunt alles vinden in de ijskast.

MAGGIE: (roept OFF van boven) Gaat gij nog niet slapen, Don?

DON: (tot Nikita) Ik ga slapen. (slaat liefjes op haar kontje) Voorzichtig hé. En morgen zullen we nog eens gaan wandelen... in 't park. Dan zal IK eens aap spelen..., ne ventjesaap...!

NIKITA: (gooit nog een kusje naar Don) Gij ook voorzichtig zijn hé, bronstige hengst van mij! (af naar keuken)

(Don is in alle staten en lacht tevreden. Hij gaat af langs de trap. Even later komt Nikita aan de deur loeren. Als ze zeker is dat ze alleen is komt ze binnen)

NIKITA: (draait een telefoonnummer, dan fluisterend stil door hoorn) Boogerd, ik bent 't, Nikita! Zèg de kust is vrij hé. Het adres is Molenstraat 18. Kom maar langs de achterdeur binnen want die is los. En breng ne camion mee want hier staat 't een en 't ander binnen van antiek...!

VIJFDE TAFEREEL

DAG VIER, MORGEN

(Er kraait een haan op de achtergrond. Don komt nog slaperig van de trap en ontdekt dat de kamer zo goed als leeg is. Alle accessoires zijn verdwenen. De zware kasten staan er nog maar die zijn leeg want de kastjes en de laden staan open)

DON: (verwonderd) Wat is hier allemaal gebeurd...? (opent alle deuren en roept stil) Nikita...? Nikita...?

(Don ontdekt dan een bericht tegen de muurwand)

DON: (leest het bericht) Ik was uw Chiquita-bananen beu! Getekend Nikita. (staart voor zich uit en monstert de lege kamer) Waar is dat allemaal naartoe...? Zelfs de tafel en de stoelen zijn weg...!

(Maggie komt van de trap. Het is duidelijk te zien aan Don dat hij niet weet hoe hij haar dit moet uitleggen)

MAGGIE: (gespeeld) Wat is hier gaande...? TV weg, video weg, dure kandelaars weg, dure schilderijen, tafel en stoelen weg, portemonnee weg, zelfs uw kleren van de processie zijn weg, antieke erfstukken weg, schommelstoel is weg...!

DON: Die schommelstoel dat is niet erg. Ik mocht er toch niet gaan inzitten.

MAGGIE: (zet een brede smile op) Ik wist 't al van deze morgen toen ik pistolekes ben gaan halen. (lijkt blij en geeft Don een lief kusje op de wang)

DON: (begrijpt haar reactie niet) Waarom kust jij mij nu?

MAGGIE: Omdat ge eindelijk met de renovatie gaat beginnen.

(Don wordt overladen met kusjes)

MAGGIE: Wanneer hebt gij dat allemaal verhuisd?

DON: (verzint snel) Euh... gisteravond laat nog.

MAGGIE: En waar staan de meubels?

DON: (aarzelend) Bij euh...

MAGGIE: Bij de Gilbert misschien?

DON: Ja.

MAGGIE: (ad telefoontoestel) Ge waart toch zo slim om de telefoon te laten staan.

DON: (voelt aan z'n zere tand) Ik begin weer tandpijn te krijgen hé!

MAGGIE: Dat is spijtig, nu dat ge al zover staat.

DON: Maggie, ga eens efkes zitten!

MAGGIE: Waar?

DON: Hier op de kast.

(Don zet Maggie op de kast)

MAGGIE: 't Is lang geleden dat gij me nog eens gedragen hebt, hé Don.

DON: Ja, van onzen trouw toen ik u over den drempel moest dragen. Maar toen duidde den bascule 50 kilo minder aan.

MAGGIE: (van op de kast) Waarom moet ik hier gaan zitten, Donneke?

DON: Omdat de stoelen ook weg zijn.

MAGGIE: Den open haard komt toch op de plaats staan waar ik 'm wou hé?

DON: Jaja.

(Tante Hortens komt van de trap)

TANTE HORTENS: (tot Maggie) Waarom zit gij daar op die kast?

MAGGIE: We gaan met de renovatie beginnen. Ooh, ik ben zo blij, Hortens. Den Don is de liefste vent van de hele wereld.

TANTE HORTENS: (met enige argwaan) Zijt gij zat, Maggie?

MAGGIE: Nee.

TANTE HORTENS: Ik vraag me af waarom ge met de renovatie begint net nu ik voor een paar dagen hier ben!

DON: (met binnenpretjes) Het zal kamperen worden.

(Don trekt aan de koord en SCHIET)

TANTE HORTENS: Kunt ge nu eens eindelijk ophouden met dat lawaai! Ik krijg er hoofdpijn van en mijn trommelvliezen kunnen elk moment springen!

MAGGIE: Help mij eens van de kast, Don!

(Don haalt Maggie van de kast)

MAGGIE: Haal in de keuken eens een paar stoelen, Don!

(Don af naar keuken)

TANTE HORTENS: 't Gaat hier plezant worden met al dat stof.

MAGGIE: Och, dat is maar een paar dagen op uw tanden bijten.

(Don komt van de keuken)

DON: De keuken is ook leeg!

MAGGIE: Waarom hebt ge dat gedaan? Dààr gaan we toch niet breken hé! (liefjes en speels) Of dacht mijne lieveling dat den open haard in de keuken moest komen? (knijpt in zijn wang) Gij se kleine kapoen!

DON: Ik dacht ne grote in de living en ne kleine in de keuken.

MAGGIE: Haal maar een appelsienkist uit de garage, dan kunnen we toch eens gaan zitten.

(Don opnieuw af langs keuken)

TANTE HORTENS: Waar zijn de meubels naartoe?

MAGGIE: Ze staan bij de Gilbert. Die woont hier maar een paar huizen verder. Aan

de Gilbert hebben wij veel hulp.

TANTE HORTENS: Toch vreemd dat ze hier gaan renoveren en dat de meubels uit de keuken verdwijnen!

(Don komt binnen met twee sinaasappelkisten)

TANTE HORTENS: Waarom maar twee appelsienkisten als we met z'n drie zijn?

DON: Misschien kunt gij ook efkes op de kast gaan zitten.

(Gilbert komt binnen. Hij schrikt om het lege interieur)

MAGGIE: (geeft Gilbert een flinke zoen op de wang) En merci, hé Gilbertke. Maar ge moet mijne portemonnee terugbrengen want die hebt ge per vergissing ook meegenomen.

GILBERT: Ik begrijp er niks van!

MAGGIE: Wat begrijpt ge niet, Gilbert?

DON: (antwoordt in zijn plaats) Dat we zo stom konden zijn om uwe portemonnee ook mee te nemen!

(Don toont Gilbert stiekem de brief van Nikita)

DON: Wij zullen nu efkes de picknicktafel gaan halen en dan brengen we ook de strandstoelen mee. Kom Gilbert!

GILBERT: Maar ik...

DON: (onderbreekt luid) Kom Gilbert, help mij maar eens efkes!

GILBERT: Maar... maar...

(Don trekt Gilbert bij de kraag mee af langs keuken)

MAGGIE: Dat is plezant als uwe vent zone goeie vriend heeft hé. De Gilbert is er ene uit de duizend.

TANTE HORTENS: Drinkt 'm niet?

MAGGIE: Wat is drinken, elke vent drinkt al eens graag een pintje. Dat zijn plezierkes die ge hen nooit moogt afpakken. In ruil doen ze veel voor ons. Ge ziet het hier wel. Drie dagen geleden vraag in aan den Don wanneer we gaan beginnen en kijk, de kamer staat al gereed om te beginnen. Elke vent heeft toch iets goed in zich.

TANTE HORTENS: (nog steeds argwanend) Hebt gij zwaar pillen gepakt, Maggie?

MAGGIE: Waarom?

TANTE HORTENS: Gij doet zo abnormaal...!

MAGGIE: Ik heb nooit begrepen waarom gij niet getrouwd zijt.

TANTE HORTENS: Omdat ik een vent maar niks vind!

MAGGIE: Ge zult toch ene keer moeten veranderen. Stel dat ge oud en versleten zijt... wie gaat u dan verzorgen?

TANTE HORTENS: Daar ben ik mee bezig maar ge kunt dat niet forceren.

(Don en Gilbert komen binnen met de strandstoelen en de picknicktafel)

MAGGIE: En waar hebt ge onzen Billie gelaten, Don?
 DON: (voelt het warm worden) Wel euh...
 GILBERT: (springt in) Die is eindelijk weg.
 TANTE HORTENS: Natuurlijk, die kan ook niet tegen dat schieten van den Don.
 MAGGIE: Die komt toch nog terug?
 DON: Onzen Billie is ook efkes bij de Gilbert op logement.
 MAGGIE: Waarom?
 DON: Als hier gemetst wordt moeten hier geen apen rondlopen.
 TANTE HORTENS: Ge hebt gelijk. (richting Don) Eén aap is meer dan genoeg!
 MAGGIE: Ik wil mijnen Billie terug hé!
 GILBERT: Jaja, we zullen die straks wel gaan terughalen.
 MAGGIE: Voor of na de processie?

(Oogcontact tussen Don en Gilbert)

GILBERT: Da's waar ook. 't Is vandaag processie. Wij moeten uitrukken.
 DON: Ik heb precies geen goesting.
 GILBERT: Gij...? Hoe kan zoiets...?
 DON: (Geeft Gilbert een tik) Ik heb tandpijn.
 TANTE HORTENS: Is er al koffie?
 MAGGIE: Kom maar mee naar de keuken dan zullen wij eens gaan koffie zetten.

(Maggie en tante Hortens af naar keuken. Als Tante Hortens Gilbert passeert krijgt die een geile knipoog. Gilbert doet voorzichtigheidshalve een stapje opzij)

DON: (tot Gilbert) Wij kunnen niet mee in de processie gaan!
 GILBERT: Waarom niet?
 DON: Omdat Judas en Lazarus geen kleren hebben. Die zijn ook weg!
 GILBERT: Lazarus kan toch andere kleren dragen.
 DON: Lazarus zonder Judas meegaan zeker? Dat vind ik niet goed. Het zijn vrienden hé! En Judas gaat niet mee in de processie, dus gaat Lazarus ook niet mee.
 GILBERT: Ik wist niet dat dat vrienden waren. Dat staat zo toch niet in het oude testament.
 DON: Dat zijn ze er vergeten in te zetten!
 GILBERT: En waar zijn de kleren en de meubels naartoe, denkt ge?
 DON: Gepikt natuurlijk!
 GILBERT: Door Nikita?
 DON: Door wie anders!
 GILBERT: En waar is Nikita?
 DON: Ook verdwenen! Ge hebt toch hare afscheidsbrief gelezen. (minder overtuigend) Nu gaan we pas echt in de problemen komen...!
 GILBERT: Wat kwam die Nikita hier doen?
 DON: Die heeft geld geroken natuurlijk.
 GILBERT: Hoe dat?
 DON: Ik had haar voorgelogen dat ik nog over verscheidene miljoenen beschikte.
 GILBERT: En wat gaat ge nu tegen Maggie zeggen?

DON: Ik zal wel iets verzinnen. (roept aan de keukendeur) Wij gaan den Billie halen, hé Maggie.

(Don en Gilbert af langs de hal. Sofie en tante Hortens op van de keuken)

SOFIE: (ad leeg interieur) Wat is hier gaande...?

TANTE HORTENS: Uw ouders gaan beginnen met de renovatie.

SOFIE: Op ne zondagmorgen?

TANTE HORTENS: Dat vraag ik mij ook af.

SOFIE: Dat zullen toch de eerste tekens niet zijn van dementie?

TANTE HORTENS: Uw Ma in geen geval, uwe Pa daar twijfel ik aan! (zet zich in een strandstoel) Is Rafke er niet bij?

SOFIE: Die ging joggen en komt straks door den boomgaard naar hier. (zet zich in een andere strandstoel)

TANTE HORTENS: 't Is niet gelukt met de Gilbert.

SOFIE: Hoe komt 't?

TANTE HORTENS: Ik vrees dat mijne reuk niet straf genoeg was.

SOFIE: Dan moet ge een stapke verder gaan.

TANTE HORTENS: En dat is...?

SOFIE: Uw charmes bovenhalen, uw sex-appeal tonen en kleren navenant natuurlijk.

TANTE HORTENS: Ze gaan mij toch niet uitlachen hé?

SOFIE: Als ge er met zo'n dwaze gedachten aan begint dan moet ge passen. Gij moet maar aan één ding denken, die Gilbert moet veroverd worden. En als ge 'm ene keer hebt dan kunt ge hem nog kneden zoals ge 'm graag wilt hebben. Dat heb ik met mijne Raf ook gedaan.

TANTE HORTENS: Ik zal er eens aan beginnen.

SOFIE: Ook niet overdrijven, hé tante.

TANTE HORTENS: Ze gaan van mij nog verschieten! (af langs trap)

(Maggie op van keuken)

SOFIE: (veert recht) Waarom komt er nu plots wèl nen open haard? Eerst zegt ge dat ge nog een maand ging wachten!

MAGGIE: Ik kan er ook niks aan doen, kind. Onze Pa is ermee begonnen gisteravond.

SOFIE: Waar is den aap?

MAGGIE: Bij de Gilbert. Ze zijn 'm halen. Ocharme, dat beestje zal niet weten wat 'm overkomt, daar zo alleen achterlaten.

SOFIE: Staat dat miljoen nu al op de rekening?

MAGGIE: Volgens de bankbriefkes die ik vanmorgen uit de muur gehaald heb niet. (toont Sofie een bankbriefje) Erger nog..., kijk zelf maar eens!

SOFIE: (inspecteert het bankbriefje dan geschrokken) Maar Make, ge staat 50.000 in 't rood...!

MAGGIE: Straf hé!

SOFIE: Ge moogt dat nooit zo ver laten komen, Ma. Op het bedrag dat ge negatief staat moet ge nen dikke intrest betalen!

MAGGIE: Maar dat heb ik niet gedaan!

SOFIE: Wie dan wel...? (inspecteert op het bankbriefje) Daar is gisteren een bedrag van bijna 100.000 frank afgehaald!

(Don en Gilbert komen met lege handen binnen)

MAGGIE: (onmiddellijk tot Don) Waarvoor hebt gij zoveel geld nodig?

DON: Ikke...?

MAGGIE: Ja gij. We staan 50.000 onder nul op ons rekening!

DON: Dat euh... (verzint snel) ...dat was het voorschot voor uwen open haard.

MAGGIE: Waar is onzen Billie?

DON: (nederig) We hebben slecht nieuws, Maggie!

GILBERT: (vervolgt) Den Billie is er vandoor gegaan!

DON: Ik heb de Gilbert nog gezegd dat zijn tuin slecht afgemaakt was, maar hij weet 't altijd beter hé!

MAGGIE: (plant haar voet op die van Gilbert) Slechte mens...!

SOFIE: (tot Don) Ik weet niet of dat ge 't gemerkt hebt maar uwen auto staat terug in de garage. Raf en ik zijn die vanmorgen gaan halen in 't stad. Ge verdient 't wel niet maar we hebben ons goed hart nog maar eens laten zien!

DON: Was 'm nog intact?

SOFIE: Enkel de linkerspiegel was gestolen.

DON: Dat is niet erg, dan gebruik ik de rechterspiegel wel.

SOFIE: Dat gaat niet meer want die heb ik eraf gereden met den auto terug in de garage te zetten!

MAGGIE: (tot Sofie) Geef me de autosleutels eens! Ik moet dringend ergens naartoe.

DON: Naar waar?

MAGGIE: Dat zeg ik niet! (krijgt de sleutels van Sofie en verdwijnt langs de keuken)

DON: (tot Sofie) Waar zou ons Ma naartoe gaan?

SOFIE: Dat zal wel iets zijn met haren aap.

GILBERT: Ik geloof dat ze er zot van staat.

DON: Zo graag heeft ze mij zelfs nog nooit gezien.

SOFIE: Wees eens eerlijk, wie is er nu graag getrouwd met ne Judas?

DON: Nee, gij zijt liever getrouwd met het kalf van Mozes.

SOFIE: (berispnd) Dat is erover, hé Pa.

DON: Sorry Sofieke, het moet van mijne lever.

SOFIE: Zèg, wat is er allemaal in uwen auto gebeurd?

DON: Niks zeker.

SOFIE: Waarom lag die achterste zetel dan plat?

(Gilbert tikt Don aan en laat een gemaakt hoestje)

SOFIE: Weet ge wat ik erin gevonden heb? Dit hier...! (tovert een slijpe en een bh tevoorschijn) En als ge 't mij vraagt is dat niet de maat van ons Ma hé!

GILBERT: (fluisterend tot Don) Dat is van Nikita...!

DON: (tot Sofie) Dan moet dat ergens van de wasdraad gewaaid zijn. (steekt het slijpe en bh in zijn broekzak, dan tot Sofie) Kom, we gaan een koffieke drinken. (tot Gilbert) Misschien kunt gij ondertussen de maat van den open haard al aftekenen op de muur.

GILBERT: Daar is ne knoop van mijn hemd. Zou Maggie die daar ook niet opnieuw kunnen aan naaien?

DON: Vraagt 't haar zelf. Ge hebt de maat van den open haard, hé Gilbert?

(Nog voor Gilbert kan antwoorden zijn Don en Sofie al naar de keuken)

GILBERT: (bij zichzelf) Maat... maat, ik heb geen maat...

(Ondertussen komt tante Hortens in sexy kleren van de trap en sluipt ze tot bij Gilbert)

GILBERT: (bij zichzelf, ad muur) Hoe kan ik nu weten waar die open haard ergens moet komen als ik geen maat heb...?

TANTE HORTENS: (plots achter zijn rug) Wilt gij MIJN maten ook eens pakken, Gilbert?

GILBERT: (zet stapje achteruit) Oeioei, uit welke zoo zijt gij ontsnapt...?

TANTE HORTENS: (stapt traag naar Gilbert, dan met zwoele stem) Ik wil me volledig aan u geven...!

GILBERT: (bang) Kunt gij naaien...?

TANTE HORTENS: Als de beste. Zeg maar hoe ge 't wilt! (stapt dichterbij en dichterbij)

GILBERT: Als ge zó wilt naaien dan naai ik eruit...!

(Gilbert vlucht richting hal. Bij de deur heeft tante Hortens hem te pakken)

GILBERT: (schreeuwt moord en brand) Hel-lep...! Hel-lep...!

(Don en Sofie komen van de keuken. Tante Hortens vlucht snel de trap op)

DON: Wat was dat...? (kijkt langs de trap naar boven) Hebben we ne nieuwe aap in huis...?

SOFIE: Och, dat is 't ouw zot dat er aan komt!

DON: Hoe loopt die hier rond...? Die denkt dat ze in Spanje zit zeker! Ik zal dat eens aan ons Maggie vertellen!

SOFIE: Ik zou maar zwijgen tegen "ons Maggie", of IK zal uw boekske ook eens opendoen tegen "ons Maggie"!

GILBERT: (droogt z'n bezweet gelaat) Geef me dan maar die ambetante aap in plaats van dat schepsel!

DON: (staat inmiddels bij de koord) Spijtig dat de spreeuwen er gene last van hebben! (trekt aan de koord en SCHIET)

(Op de achtergrond horen we een pijnkreet)

GILBERT: Wat was dat...?

DON: Dat kwam precies uit mijnen boomgaard!

SOFIE: En dat was hoegenaamd geen spreeuw!

DON: Wat was dat dan...? (staart door het venster) Ik zie niks!

(Raf, gekleed in joggerspak, komt binnen langs de keuken. Hij ziet helemaal

zwart in zijn gelaat)

SOFIE: Waar hebt gij in gezeten?

RAF: Ik kom door de boomgaard en ik wou net de loop van dat kanon verplaatsen toen het knalde!

DON: (terwijl hij Raf aanschouwt) Ik moet eens andere munitie in mijn kanon steken want de spreuwen worden groter en groter...!

ZESDE TAFEREEL

DAG VIJF, DAG

(Maggie is ontroostbaar. Ze zit triest bij het raam)

DON: (wil haar troosten) Maggieke, moet ge nu echt zo triestig zijn voor nen doodgewone aap?

MAGGIE: (wordt aardig boos) Dat was geen doodgewone aap! Dat was mijnen Billie! (begint hysterisch te huilen)

DON: Misschien komt 'm nog wel eens terug. Misschien is 'm een vrouwke zoeken... (herpakt zich) ...ik bedoel een manneke. Misschien houdt den Billie ons gewoon voor de gek en heeft 'm zich ergens verstopt.

MAGGIE: (snikkend) We hebben er zelfs nog gene foto van.

DON: Misschien hebben die gasten van den dierentuin hem al opgepakt.

MAGGIE: (beetje kinderlijk) Don...?

DON: Wat is er, Maggie?

MAGGIE: Ik mis onzen Billie.

DON: Maar ik ook, zoeteke.

MAGGIE: Donneke...?

DON: Ja zoeteke.

MAGGIE: Kunt gij eens héél efkes nen aap nadoen?

DON: Allé Maggie, ziet ge mij hier zò al rondhuppelen!

MAGGIE: Ja Don, ik zal u eeuwig dankbaar zijn.

DON: Hoe dat de vriendschap op een paar dagen toch zo kan groeien hé.

MAGGIE: Hebt ge mij verstaan, Don?

DON: Wat moest ik ook weer doen?

MAGGIE: Gewoon, zoals onzen Billie altijd deed.

DON: Dan zal ik eerst de gordijnen dichtdoen.

MAGGIE: Nee Don, hou 't maar gewoon.

DON: Okee, maar lach me niet uit hé!

(Don huppelt en springt even door de kamer als de aap)

MAGGIE: Ge moogt er ook nog wat geluiden bij maken, zoals onze Billie.

(Nu pas imiteert Don een echte aap)

DON: (geeft het op) Is 't goed zo?

MAGGIE: Kan dat niet wat langer?

DON: Nee Maggie!

MAGGIE: Waarom niet?

DON: Omdat ik nog altijd met verschrikkelijke tandpijn zit!

(Na een vervelende pauze wordt Maggie door Don voorzichtig van bij het raam weggeleid)

DON: Kom nu maar eens efkes mee! We gaan hier in de kamer wat rondwandelen

want ge staat al van gisteren bij dat raam.

MAGGIE: Ja, omdat ik denk dat onzen Billie gaat terugkomen.

DON: Die komt alleen terug als 'm goesting heeft. Als 't op 'n ander beter is dan zal die NOOIT meer terugkomen.

MAGGIE: Wanneer begint Gilbert te metsen aan onzen open haard?

(Gilbert komt op dat moment binnen)

DON: (ad Gilbert) Ge kunt 't hem zelf vragen.

GILBERT: (in lichte paniek) Wilt ge nu eens iets weten...? Daar is just nen aap onder ne camion gelopen op 't kruispunt (plaatselijke namen gebruiken). Ene spijs op de weg! Z'n armen en benen lagen bij (...) in de voortuin en z'n hersenen plakten tegen de vitrine bij (...)!

MAGGIE: (bijna hysterisch) Néééé..., zeg dat 't niet waar is!

GILBERT: 't Is ook niet waar. 't Was maar om te lachen, haha. (lacht om eigen grap)

MAGGIE: (nijdig dreigend tot Gilbert) Durf zoiets nooit meer zeggen hé of ik zal van u eens "spijs" maken...!

DON: (stil berispand tot Gilbert) Weet ge niks plezanter? Die staat hier al van gisteravond zo te blèten.

MAGGIE: (vervolgt tot Gilbert) Vertel me liever wanneer ge begint te metsen aan onzen open haard!

GILBERT: (teleurgesteld) Ik durf 't niet goed zeggen!

MAGGIE: Het gaat niet door zeker?

GILBERT: (knikt ontkennend) Nee Maggie.

MAGGIE: En waarom niet?

GILBERT: Ik heb vanmorgen nen brief in de bus gekregen van de ziekenkas. Ge moogt ene keer raden!

DON: Ge moet toch niet terug gaan werken aan de gemeente?

GILBERT: Just Don. Gedaan met tussendoor klusjes op te knappen.

MAGGIE: Daar gaat mijnen open haard! Ik had 't kunnen denken hé!

GILBERT: Ik kan er ook niks aan doen, Maggie. Ik wou vandaag aan uwen open haard beginnen. Da's straf hé.

MAGGIE: Dan moeten mijn meubels zo rap mogelijk terugkomen!

(Oogcontact tussen Don en Gilbert. Tante Hortens komt van de trap)

TANTE HORTENS: Is hier iemand dood omdat ge allemaal zo triestig kijkt?

MAGGIE: Ik ben mijnen aap kwijt.

DON: En ik zit met tandpijn.

GILBERT: En ik moet terug gaan werken.

TANTE HORTENS: En ik vertrek vandaag terug naar Spanje!

GILBERT: Is 't echt?

TANTE HORTENS: Waarom komt ge mij ginder eens niet bezoeken?

GILBERT: Ik ben nog niet verder geweest dan tot aan de waterval van Coo.

TANTE HORTENS: Dan zult ge nogal ogen trekken als ge de Costa Del Sol ziet.

GILBERT: Ik kan niet tegen de zon. De superpompoenen die ik kweek wel, die hebben niks liever. Zo'n galetten zijn 't! Ge moet maar eens pompoenenpap

komen eten bij mij thuis.

TANTE HORTENS: Ik lust geen pompoenenpap.

GILBERT: Dat is spijtig. Nochtans heel goed voor uwen derrière en ge krijgt er schoon ogen van, naar 't schijnt.

TANTE HORTENS: Laat maar iets weten als ge ne keer afkomt.

GILBERT: Maar ik heb vast werk aan de gemeente en dat mag ik niet laten schieten. Als ik morgen niet ga werken dan word ik ontslagen. En geloof me, 't zit hoog hé! Heel den dag in weer en wind de grachten kuisen, met de vuilkar meerijden als er ne man te weinig is, stoepdals leggen...

TANTE HORTENS: In elk geval, ge zijt welkom.

GILBERT: Mag den Don meekomen?

TANTE HORTENS: Liever niet. (wrijft door Gilbert z'n haren) Tot ziens Gilbert, ik zal u missen.

GILBERT: (met open mond) Da's de eerste vrouw die zoiets tegen mij zegt.

DON: Ik heb 't verleden jaar met de processie toch ook eens tegen u gezegd toen ik u al meer dan een uur kwijt was.

GILBERT: Gij zijt ne vent, hé Don. Hortens is een vrouw. (schudt haar de hand) Tot ziens Hortenske en zet de Sangria maar gereed tegen dat ik eens langs kom.

(Tante Hortens geeft Gilbert een kusje op de wang. Gilbert voelt aan z'n wang en is helemaal van slag)

GILBERT: Dat was precies gemeend...!

TANTE HORTENS: Enof...!

GILBERT: Daar begint precies iets te kriebelen in mijnen buik!

MAGGIE: Da's een teken dat ge verliefd zijt.

DON: (tot Gilbert) Toen ik ons Maggie den eerste kuste begon het bij mij ook te kriebelen, maar dat was ergens anders!

TANTE HORTENS: (tot Gilbert) Moet ik u nog zone kus geven?

GILBERT: Nee, dat maakt het afscheid alleen maar erger.

TANTE HORTENS: (gaat richting trap) Ik ga inpakken.

(Van op de trap gooit tante Hortens nog kusjes naar Gilbert. Gilbert weet met zichzelf geen blijf en lijkt verlegen)

MAGGIE: Ja watte..., ons Hortens heeft 't precies goed te pakken.

DON: (cynisch ad Gilbert) De Gilbert niet. De zever loopt wel uit zijne mond, maar hij is nog niet verliefd.

GILBERT: Het leven kan schoon zijn, hé Don.

DON: Zolang dat ge niet trouwt, ja. Maar dat koelt wel af als ge 'r dan dag in dag uit moet bij slapen.

(Sofie en Raf komen enthousiast binnen)

RAF: Wilt ge 't laatste nieuws weten...?

MAGGIE: Hebt ge onzen Billie teruggevonden?

SOFIE: Nee Ma.

DON: (ad Raf) Heeft er weer ne patiënt in zijne vinger gebeten?

SOFIE: Nee, ik ben zwanger...!

MAGGIE: Is 't echt?

RAF: Ja, we komen just van de gynaecoloog.

DON: Dan zal ik vanaf morgen eens gaan sparen voor een wieg.

RAF: Voor twee wiegen dan.

DON: Waarom?

RAF: Het wordt nen tweeling!

MAGGIE: Hoe is dat mogelijk...!

DON: (tot Sofie, ad Raf) Heeft hij dat klaargespeeld, of is 't kunstmatig gebeurd?

SOFIE: Neenee, 't is een flinke prestatie van Rafke.

DON: Hopelijk worden het dan geen bavianen!

SOFIE: Krijgen we nu die beloofde kasbon, Ma?

RAF: Héla, mag ik ook eens iets zeggen? Het zijn er twee hé..., dus moeten wij twee kasbons krijgen!

DON: En morgen ne zesling zeker en dan Don Van Der Linden failliet omdat 'm al zijn spaargeld moet afgeven! (draait aan z'n neus) Tarara...!

MAGGIE: (bijna smekend) Allé toe, Don. Ze verdienen het toch. Is 't goed dat ik hen twee kasbons geef? Ik beloof dat ik niet meer zal treuren om onzen Billie.

DON: (geeft toe) Okee, maar dan wil ik geen woord meer horen over die aap hé!

MAGGIE: Merci m'n lief Donneke. (kusje voor Don, dan af langs de trap)

GILBERT: (plagend tot Don) Gij kust precies ook gere!

DON: (met elleboogstootje tot Raf) Hoe hebt ge dat gedaan? Een half jaar uwe merchandise opgespaard en dan uw lading in ene keer gelost?

SOFIE: Plaag 'm niet, Pa. Raf heeft nog zo zijn best gedaan.

MAGGIE: (OFF van boven) Waar liggen die kasbons, Don?

DON: Onder de mat van ons slaapkamer. Dat weet jij toch ook. Ge zijt er eergisteren nog bijna over gestruikeld!

(De telefoon rinkelt. Sofie neemt op)

SOFIE: (door hoorn) Bij Van Der Linden, goeiendag. (- - -) Hallo..., hallo...? (haakt in) Dat was ne rare telefoon.

DON: Wie was 't?

SOFIE: Ne zekere Boogerd. Hij zei dat ge alleen uw meubels terugkrijgt als ge hem één miljoen betaalt! Hij belt morgen terug voor uw antwoord. En hij zei er nog bij dat ge maar één kans kreeg.

DON: Oeioei...! (komt duidelijk in nesten, wrijft door z'n haren)

SOFIE: Wie is die Boogerd, Pa?

DON: Nooit van gehoord.

(Maggie komt van de trap)

MAGGIE: Al ons kasbons zijn verdwenen...!

RAF: Hoe kan dat?

DON: Dat vraag ik mij ook af.

MAGGIE: Wat is hier de laatste dagen allemaal gaande...?

DON: Ik weet van niks.

SOFIE: En ik had just iemand aan den telefoon die één miljoen wou tegen morgen of hij gaf uw meubels niet meer terug!

MAGGIE: (luid en streng) Don...?

DON: Ja Maggie.

MAGGIE: Moet gij mij niks vertellen...?

(Alle blikken naar Don gericht)

DON: Kan iedereen eens efkes gaan zitten!

(Maggie, Raf en Sofie zetten zich in de strandstoelen)

DON: (als ook Gilbert wil gaan zitten) Gij niet, kieke!

MAGGIE: Begin maar aan uw sermoen.

DON: (biecht op) Okee, ons meubels zijn gestolen!

MAGGIE: Ik dacht dat die bij de Gilbert stonden?

DON: Luister, toen we daar ne nacht achtergebleven zijn hebben we kennismemaakt met een animeermeisje. En vermoedelijk heeft zij ons adres ontfutseld.

RAF: (tot Sofie) Wat is een animeermeisje?

MAGGIE: Een meisje van plezier.

RAF: Welk plezier?

SOFIE: (luid) Een hoer...!

RAF: (schrikt met de hand voor z'n mond en kijkt boos naar Don) Den Don is toch nen echte Judas hé!

SOFIE: Nog erger! Den echte Judas kon zo hard niet liegen gelijk onze Pa!

MAGGIE: (tot Don) Dus die aap hebt ge alleen maar gebruikt als afleidingsmaneuver om de rest te verdoezelen...?

DON: (bevestigt, dan nederig) Sorry Maggie.

MAGGIE: Uw oogjes toe, Don.

DON: Komt er een verrassing?

MAGGIE: Ja, een heel plezante!

(Don sluit z'n ogen. Maggie slaat tegen zijn wang waardoor er een stuk tand uit z'n mond valt)

SOFIE: Wat viel daar op de grond...?

DON: Dat stuk van mijnen tand. (voelt weer aan z'n wang en laat z'n tong door z'n mond rollen) Gedaan met tandpijn. Merci Maggie, dat was een èchte verrassing! (tot Raf) Ziet ge nu wel dat er nog een stuk tand in stak, mislukte gaatjesboorder!

SOFIE: Weet ge nu ook wie die Boogerd is?

DON: Dat is de pooier van dat animeermeisje.

RAF: Wat is een pooier?

GILBERT: Iemand die "vreemd wild" verhuurt.

SOFIE: (luid tot Raf) De baas van de hoeren!

RAF: (schrikt weer met de hand voor z'n mond, kijkt weer boos naar Don) Tjonge tjonge...! (tot Maggie) Ge gaat uw dure antieke meubels nog kwijtspelen!

MAGGIE: Neenee, ik zal wel een miljoen ophoesten. Die erfstukken van mijn ouders en grootouders zijn mij veel meer waard dan geld.

DON: Waar gaat gij zoveel geld halen?

MAGGIE: We hebben uw miljoen toch nog.

DON: Sorry Magie, ik was nog niet uitgesproken!

MAGGIE: Ge hebt al genoeg gezegd. Trouwens, gij hebt geen recht van spreken meer.

DON: Waarom niet? Ik ben toch zo eerlijk dat ik mijn fouten toegeef!

MAGGIE: Waarom staat dat miljoen nog niet op de bank...?

DON: Hoe kan ik dat nu weten!

MAGGIE: Ik zal eens naar uwen baas bellen en zeggen dat 't ne grote smeerlap is!

DON: (houdt haar tegen) Niet doen, Maggie. Dat is nen brave mens, en hij is hartlijder.

MAGGIE: (duwt Don opzij) Ga weg en laat me telefoneren!

DON: Luister nu toch eens! (iets minder overtuigend) Dat miljoen... is op!

MAGGIE: Hoe op...? Waar op...? Wanneer op...?

DON: (luid) Op..., ja op...! Verstaat gij mij niet? (minder luid) Gilbert en ik hebben dat geld opgesoupeerd in 't casino.

MAGGIE: Héél dat miljoen toch niet?

GILBERT: (als een flapuit) Neenee, met de rest zijn we naar de hoeren geweest!

(Don legt Gilbert prompt het zwijgen op)

SOFIE: Dat is precies wel nen hele dure nacht geweest?

MAGGIE: (kwaad tot Don) Moet ik nog nen andere tand uitslagen?

RAF: Nee, wacht daar maar efkes mee.

MAGGIE: Waarom?

RAF: Mijne voorraad valse tanden is op en de volgende lading komt pas eind volgende week binnen!

SOFIE: Was er dan helemaal niks over van dat miljoen, Pa?

DON: Jawel, maar daar zijn we champagne mee gaan drinken. En dat is niet goedkoop hé.

SOFIE: Natuurlijk niet als ge ook voor dat animeermeisje trakteert.

MAGGIE: Is er nog iets anders gebeurd met dat animeermeisje, Don...?

DON: Nee, helemaal niet. Ik ben nen brave huisvader hé.

SOFIE: Gij, Gilbert...?

GILBERT: Ik euh... ik zou niet weten hoe ik eraan moest beginnen. Nu moet ik efkes mijn pompoenen gaan water geven. (af langs de keuken)

(Don niest, wil de zakdoek uit z'n zakken halen maar plots haalt hij een vreemd slipje en een bh tevoorschijn)

MAGGIE: (graait de lingerie uit Don z'n handen en bestudeert die) Wat stelt dat voor...?

SOFIE: (tracht Don te redden) Dat is van mij.

MAGGIE: Hoe komt dat in onze Pa z'n zakken...?

SOFIE: Dat moet in de droogkast onder elkaar geraakt zijn.

RAF: (keurt de lingerie, dan tot Sofie) Is dat echt van u? Dat herken ik toch niet!

SOFIE: Natuurlijk niet, gij durft 's nachts in ons bed uw ogen niet opendoen!

DON: (denigrerend tot Raf) Dan is 't niet moeilijk dat ge zo lang moet wachten op kindjes...!

MAGGIE: (tot Don) Okee, dan zit er voor u niks anders op dan dat gij een nieuwe lening aangaat bij de bank om onze meubels terug te kopen.

DON: Ikke...? Op mijne leeftijd nog een lening...? Denk 'ns twee keren na, Maggie! Ge gaat u blauw betalen.

MAGGIE: Hoe moeten we 't dan oplossen?

RAF: Ik ben bereid om Don wat geld te lenen!

DON: Gij...? Ge verdient 't zout op de patatten niet met uwen tandartsenpraktijk. Waar haalt gij zoveel geld?

RAF: Van tante Hortens gekregen.

DON: (boos) Hoor dat aan! En dat gebeurt allemaal achter onze rug! WIJ zijn de erfgenamen van tante Hortens hé!

MAGGIE: Ons Hortens doet met haar geld wat zij wil.

RAF: (tot Don) Ik zal u één miljoen lenen. Maar de vraag is, hoe gij me dat gaat terugbetalen. Van uw pensioeneke?

MAGGIE: Nee, dat gaat niet. Dan komen we zelf niet meer toe.

DON: Allé Maggie, we kunnen toch wat minder eten. En dat zou voor u ook eens niet slecht zijn want de laatste tijd zet gij ook fatsoenlijk uit op de verkeerde plaatsen! (met gebaartje van zwaar achterwerk)

MAGGIE: (gepikeerd) Nee is nee...! En ik zet uit waar dat IK wil...! Verstaan!

RAF: (tot Don) Ge kunt dat ook terugbetalen door mij te assisteren in mijne praktijk.

DON: Dat kan ik niet.

SOFIE: Dat kunt gij wel.

DON: Hoe...? Door uw patiënten nen tand uit te kloppen net voor ze bij u binnengaan zeker!

RAF: Het is ja of nee!

MAGGIE: Ja.

RAF: Ik wil het uit Don zijne mond horen, Make!

DON: (geeft toe) Ja, dan hé! Weeral maar toegeven.

RAF: (tot Don) Okee, vanaf heden zijt ge bij mij in dienst als mijn assistent.

(Deurbel rinkelt)

MAGGIE: Wie kan dat zijn?

DON: Ga dan kijken, hé Maggie.

(Maggie af naar de hal)

SOFIE: (verwijtend) Hoe laag dat ne mens toch kan vallen, hé Pa! Eén miljoen er doorjagen op ene nacht. Chapeau, moet ik zeggen. Ge moest verlegen zijn!

RAF: (tot Don) En hebt ge iets kunnen winnen in 't casino?

SOFIE: Als ge zo nog één vraag stelt dan zal ik UW tanden eens plomberen! Verstaan...!

(Maggie komt met de aap aan de hand binnen. Don staat perplex)

MAGGIE: (uitbundig blij) Kijk eens wie we hier hebben! Onzen Billie...! Twee agenten hebben 'm teruggebracht.

DON: Hoe wisten die agenten dat wij nen aap hadden?

MAGGIE: Ik heb gisteren de verdwijning van onzen Billie aangegeven. Ze hebben hem hier voor de deur gevonden. Hij stond aan het raam naar binnen te kijken, zeiden ze.

DON: Maggie, deze aap is onzen Billie niet!

MAGGIE: Hoe weet jij dat?

DON: (aanzelend) Omdat euh... omdat die niet normaal doet.

(Don schopt de aap onder z'n kont)

MAGGIE: Waarom doet jij dat, dierenbeul!

DON: Omdat die eerste aap ook geen echte was...!

MAGGIE: Hoe...?

DON: Nee, daar zat iemand in verstopt!

RAF: Hier misschien ook...!

SOFIE: Dat zullen we direct weten...! (trekt het masker van de aap af)

(Ze ontdekken Gilbert in het apenpak)

MAGGIE: (verbaasd) Gilbert...?

DON: (nog meer verbaasd) Wat doet jij in dat apenpak?

MAGGIE: (tot Gilbert) Dan hebt GIJ bij mij in 't bed gelegen...!

(Maggie slaat Gilbert een tand uit)

RAF: (tot Don) Weeral werk aan de winkel, assistent!

DON: Waarom doet jij dat, Gilbert?

GILBERT: Een grapke..., dat mislukt is blijikbaar.

SOFIE: Dat grapke kost uw wel ne nieuwe tand hé.

(Tante Hortens komt van de trap met een valies)

TANTE HORTENS: (verwonderd) Gilbert...? Wat doet jij in dat apenpak?

GILBERT: Ik wou verkleed als aap met u meegaan naar Spanje.

TANTE HORTENS: En uw werk dan?

GILBERT: (gedecideerd) Ze kunnen hun grachten zelf kuisen! Ge moet eens aan deze arm voelen!

SOFIE: (na het voelen) Dat is zo hard. Wat is dat?

GILBERT: Dat is eelt. Kunt ge u voorstellen, eelt op den binnenkant van uwen arm van op de steel van mijn spade te hangen. Ne mens moet er nogal iets voor over hebben, en dat voor zo'n klein preeke, pffft...!

SOFIE: (sarcastisch) Al sjans dat ge tussendoor eens kunt uitblazen in de armen van een animeermeisje.

TANTE HORTENS: (tot Gilbert) Hoe zit 't, vertrekken wij nog naar Spanje?

GILBERT: Natuurlijk.

TANTE HORTENS: Toch niet in die kleren hé...?

GILBERT: Hebt gij iets anders?

(Tante Hortens opent haar valies en haalt er een gekleurde blouse en een zomerse strohoed uit)

TANTE HORTENS: Hier, trek dat maar eens aan!

(Gilbert af naar keuken met de blouse en de strohoed)

SOFIE: (tot Don) Ge zult de Gilbert missen als 'm voortaan in Spanje zit.

RAF: (stil tot Sofie en Maggie) 't Is maar te hopen dat ze niet gaan trouwen.

MAGGIE: Waarom niet?

RAF: (stil) Dan spelen we de erfenis van tante Hortens kwijt!

TANTE HORTENS: (trekt haar jas aan) Kan iemand ons naar Zaventem brengen?

DON: Dat zal ik wel doen. Maar ik ga eerst de spreuwen nog eens uit mijnen boomgaard jagen.

(Don trekt aan de koord en SCHIET. We horen het geluid van vallend glas in de keuken. Gilbert stormt binnen van de keuken, hij is maar gedeeltelijk omgekleed)

GILBERT: (in paniek) Wat was dat...?

SOFIE: Onze Pa met zijn kanon.

GILBERT: (wendt zich tot Don) Ge hebt just de keukenvenster uitgeschoten!

DON: Hoe kan dat...? Die loop stond toch naar den andere kant gericht. (luid tot allen) Wie heeft er aan mijn kanon gezeten...?

(Alle blikken naar Raf gericht)

RAF: (bekent aarzelend) Ik euh... ik heb de loop van dat kanon naar hier gericht!

DON: Waarom?

RAF: Ik wist niet dat er iets uit die loop kwam, buiten wat zwarte rook.

DON: (wil Raf bij de keel grijpen) We zullen eens kijken of er iets uit UWE loop komt...!

RAF: (verwittigt met opgestoken vingertje) Handen thuis of ik ontsla u onmiddellijk...!

GILBERT: (tot Don) Daar is nog een probleem! Er staat nen ezel aan de achterdeur...!

DON: Nen ezel...? Ge zwanst wel zeker?

GILBERT: Geloof ge me niet? Luister dan zelf maar!

(Gilbert opent de keukendeur. We horen het luide gebalk van een ezel)

DON: Wat doet dat beest daar...?

MAGGIE: (bekent tot Don) Dat is MIJN afleidingsmaneuver! Gij gebruikt nen aap, ik nen ezel...!

DON: Wat wilt gij dan verdoezelen...?

MAGGIE: Dat ik met ons Hortens mee naar Spanje ga!

DON: Ik ga daar geen 14 dagen aan een stuk uwe rug insmeren zodat gij in de zon kunt gaan liggen, hé Maggie!

MAGGIE: Wie heeft 't nu over 14 dagen? Ik ga voor een halfjaar! En ik heb al iemand om mijne rug in te smeren.

DON: Wie dat...?

MAGGIE: (neemt Gilbert bij de hand) Kom Gilbert...!

DON: (tot Gilbert) Gij...? Lazarus...? Mijnen beste vriend...?

GILBERT: Sorry Don, ik heb haar alles moeten opbiechten!

DON: Waarom...?

GILBERT: Omdat ze ermee dreigde al mijn pompoenen te vergiftigen...!

DON: Nu moet ge 't in Spanje toch ook stellen zonder uw pompoenen?

GILBERT: Allé Don, die liggen daar op 't strand gewoon voor het oprapen.

MAGGIE: Doet gij ons naar Zaventem, Sofieke?

SOFIE: Ja Ma.

(Maggie, Gilbert en tante Hortens gaan richting hal. Bij de deur wenden ze zich alledrie tot Don)

TANTE HORTENS: We komen terug tegen dat Sofieke hare tweeling gaat kopen.

GILBERT: De rest van de bananen kunt ge misschien aan uwen ezel geven.

MAGGIE: Hij heet "Fons", misschien kunt ge hem de volgende keer meenemen naar dat animeermeisje...! (tot Sofie) Kom Sofie, we moeten vertrekken! (slaat de deur achter hun rug dicht)

RAF: (imiteert treiterend het gebalk van een ezel) I-aaaaa... i-aaaaa.... i-aaaaa...!

(Don grijpt de handtas van Sofie en slaat daarmee boos op Raf z'n hoofd)

DON: (nog stevig nagenietend) Dit had ik al vele vroeger moeten doen...!

RAF: (voelt aan z'n wang, dan met meer zin om te wenen) Sofieke..., ik heb tandpijn...!

SOFIE: (ad Don) Laat die maar trekken door uwen assistent! Ik moet naar Zaventem. (af langs hal)

DON: (met heimelijk lachje naar Raf) Doe uwen bek eens open, dan kan ik revanche nemen...!

DOEK